

KARIN SLAUGHTER

MĚSTO POLICAJTŮ

KARIN SLAUGHTER

MĚSTO POLICAJTŮ

2014

Copyright © 2014 by Karin Slaughter
Translation © 2014 by Hana Čapková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být
reprodukovaná ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího
písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu COP TOWN,
vydaného nakladatelstvím Delacorte Press, New York 2014,
přeložila Hana Čapková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková

Korektura: Kateřina Žídková

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška

Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská

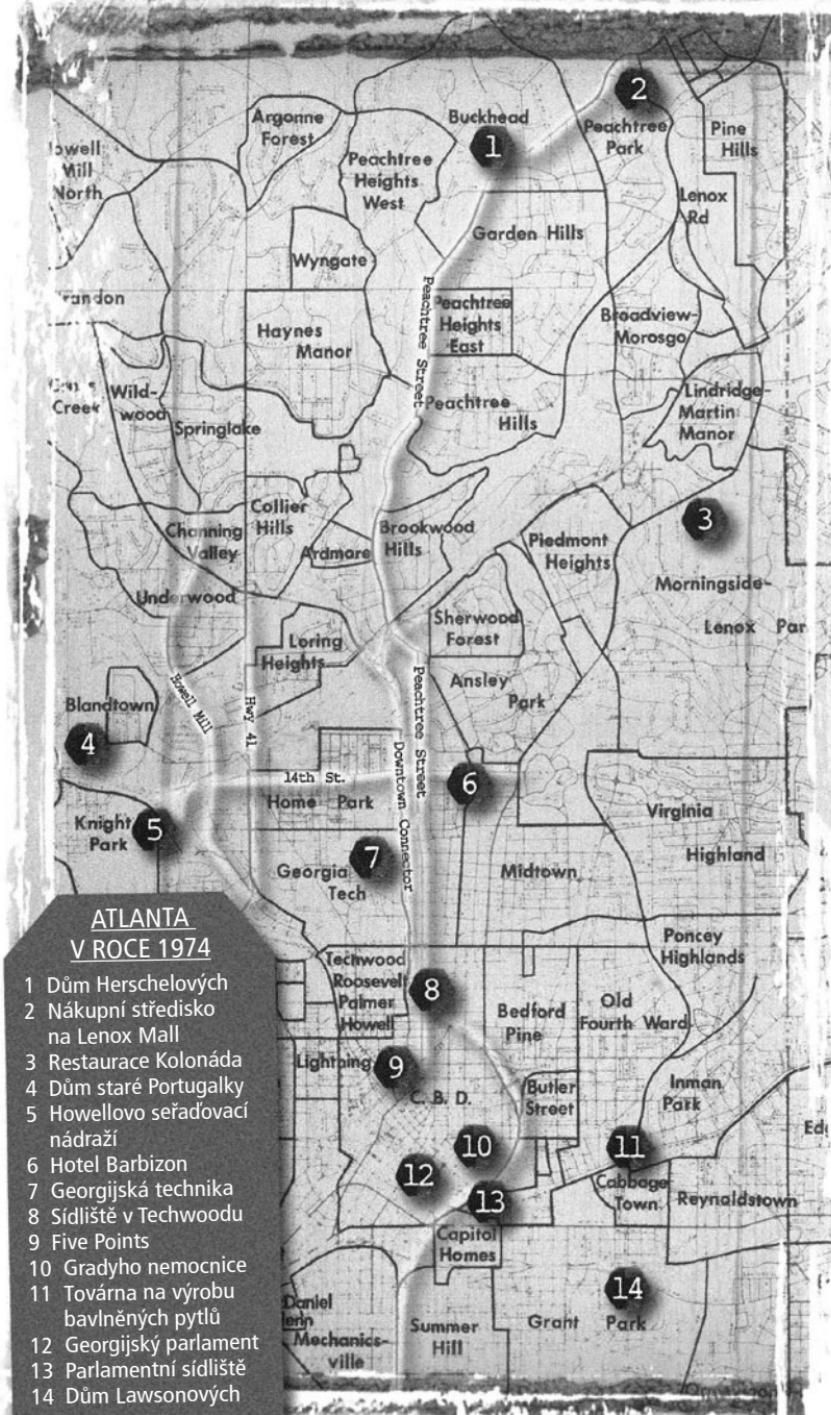
Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-044-2

*Billiemu, kvůli němuž to všechno začalo
(Trochu z toho jde strach...)*

ATLANTA V ROCE 1974

- 1 Dům Herschelových
- 2 Nákupní středisko na Lenox Mall
- 3 Restaurace Kolonáda
- 4 Dům staré Portugalky
- 5 Howellovo seřaďovací nádraží
- 6 Hotel Barbizon
- 7 Georgijská technika
- 8 Sídliště v Techwoodu
- 9 Five Points
- 10 Gradyho nemocnice
- 11 Továrna na výrobu bavlněných pytlů
- 12 Georgijský parlament
- 13 Parlamentní sídliště
- 14 Dům Lawsonových

LISTOPAD 1974

PROLOG

Nad Broskvoňovou ulicí svítalo a do centra města se zařezávaly paprsky slunce. Ozařovaly jeřáby, které tam stály připravené sklonit svá ramena k zemi a dát vyrůst mrakodrapům, hotelům a kongresovým centrům. Parky pokrývala jinovatka podobná pavoučím sítím a v ulicích se povalovala mlha. Stromy se pomalu narovnávaly. Vlhké, uzrálé město se začínalo koupat v listopadovém světle.

Ozývaly se tu jenom kroky.

Těžké kroky, jejichž ozvěna se rozléhala mezi budovami. Po chodníku dusal Jimmy Lawson v policejních botách. Byl zbrocený potem a levé koleno mu vypovídalo službu. V celém těle mu zněla bolestivá symfonie a každý sval připomíнал přetrženou strunu v klavíru. Jimmy skřípal zuby, jako by mezi nimi měl písek. Tlukot jeho srdce připomínal údery do bubnu.

Na Pryor Street, kterou přešel, vrhala čtverhranný stín žulová budova životní pojišťovny Equitable. Kolik bloků už minul? Kolik jich má ještě před sebou?

Přes rameno mu jako pytel mouky visel Don Wesley. Nést ho bylo těžší, než se zdálo. Jimmy cítil příšernou bolest v rameni a v kostrči. Paže se mu trásla, jak si usilovně tiskl Donovy nohy k hrudníku. Co když je mrtvý? Nehýbe se. Jeho hla-va Jimmymu narážela do beder. Jimmy pádil Edgewoodskou ulicí. Takhle rychle neuháněl ani s míčem po hřišti. Nevěděl, jestli tekutina, která mu stéká po lýtkách do bot, je Donova krev nebo jeho vlastní pot.

Tohle nepřežije. Nedokázal by to přežít žádný člověk.

Zbraň se nenápadně přiblížila zpoza rohu. Jimmy viděl, jak se sune přes okraj dvou tvárníkových stěn. Z ústí hlavně vyjely ostré tesáky mířidel. Díval se na poloautomatickou pistoli Raven MP-25 s vyjmíatelným zásobníkem na šest nábojů a blokovým závěrem. Klasická pistole, která se hned po použití zahodí. Dá se koupit na každém rohu v ghettu za pěta-dvacet babek.

Takovou cenu měl život jeho partnera. Pětadvacet babek.

Když míjel První atlantskou banku, zakopl a levým kolem málem škrtl o chodník. Před pádem ho zachránil jenom strach a vysoká hladina adrenalinu. V hlavě mu vybuchoval barevný ohňostroj vzpomínek. V duchu viděl vyhrnutý rukáv červené košile a hodinky ze žlutého kovu. Bílou perleťovou rukojet' pistole svírala ruka v černé rukavici. Pomalu vy-cházející slunce koupalo závěr z tmavé oceli v namodralém světle. O černé věci by neřekl, že by se mohla lesknout, ale pistole skoro zářila.

Čísi prst stiskl spoušť.

Jimmy věděl, jak fungují zbraně. Pětadvacítka měla nata-žený kohout a náboj ležel v komoře. Pružina spouště aktivo-vala zápalník, který udeřil do zápalky. Tím se vznítil střelný

prach v nábojnici. Střela vyletěla z komory a nábojnice vyškočila z vyhazovače.

Donovi explodovala hlava.

Jimmy ten obraz nemusel dlouho lovit z paměti. Násilnou scénu měl vypálenou do rohovek a při každém mrknutí se mu promítla před očima. Nejprve viděl Dona, pak pistoli, a nakonec Donovu tvář proměněnou v kus shnilého ovoce.

Cvak-cvak.

Zbraň se zasekla. Jinak by teď Jimmy neběžel po ulici, ale ležel by na bříše vedle Dona v úzké uličce mezi kondomy, nedopalky cigaret a injekčními stříkačkami.

Gilmerova ulice, Courtlandská a Piedmontská. Ještě tři bloky. Koleno to snad vydrží.

Jimmy se ještě nikdy nedíval přímo do hlavně pistole. Spatřil oslnivý záblesk a potemnělou uličku rozzářily miliony maličkatých hvězdiček. Rána mu hlasitě rezonovala v uších a v očích ho pálí kordit. Ve stejnou chvíli ucítil, jak se mu cosi rozstříklo na kůži. Připomínalo to horkou vodu, ale jenom on věděl, že je to směsice krve, kostí a tkáně. Měl ji na hrudníku, krku a v obličeji. Cítil ji na jazyku. Mezi zuby mu skřípaly úlomky kostí.

Ty kosti a krev patřily Donu Wesleymu.

Jimmyho oslepily.

Když byl malý, matka ho posílala s mladší sestrou do bazénu. Ta bledýma hubenýma nohamama a rukama, které koukaly z mrňavých plavek, připomínala mládě kudlanky nábožné. Pokaždé ve vodě spojil dlaně a řekl jí, že chytíl brouka. Sice byla holka, ale moc ráda pozorovala brouky. Došplouchala k němu, aby se podívala. Jimmy přitiskl dlaně k sobě, takže jí voda vystříkla do obličeje. Sestra ječela, jako by ji na nože

bral. Někdy ji dokonce rozplakal, ale nedal si pokoj a příště ji znova napálil. V duchu si říkal, že neprovádí nic zlého – její vina, že mu vždycky naletí. Problém nespočíval v tom, že by Jimmy byl krutý, ale v tom, že ona byla hloupá.

Kde je asi teď? Jimmy doufal, že v bezpečí v posteli. Modlil se, aby tvrdě spala. Také pracovala u policie. Jeho sestřička. Tahle práce pro ni nebyla bezpečná. Mohlo by se stát, že jednoho dne Jimmy ulicemi takhle ponese ji. Potáhne její bezvládné tělo a požene se za roh s kolenem drhnoucím o asfalt a hlasitě praskajícími vazý.

Jimmy před sebou spatřil zářící poutač s červeným křížem uprostřed bílého pole.

Gradyho nemocnice.

Nejradši by s pláčem padl k zemi. Jeho břemeno by však nebylo o nic lehký. Naopak – Don ještě ztěžkl. Posledních dvacet metrů bylo nejtěžších v Jimmyho životě.

Pod poutačem se utvořil hlouček černochů. Měli na sobě jasně fialové a zelené oblečení. Nohavice těsných kalhot se jim pod koleny rozširovaly a pod nimi vykukovaly bílé polobotky z pravé kůže. Na tvářích měli husté vousy a pod nosy tenké knírky. Na prstech se jim blyštěly zlaté prsteny. Opozdál parkovaly jejich cadillaky. Pasáci v tuhle ranní hodinu vždycky postávali před nemocnicí. Kouřili tenké doutníky a pozorovali východ slunce. Čekali, až lékaři dají jejich holky dohromady před ranní špičkou.

Žádný z nich nenabídl pomoc dvěma zakrváceným policijtům, kteří se snažili dostat ke dveřím. Jenom mlčky zírali a drželi doutníky na půl cesty k ústům.

Jimmy dopadl na skleněné dveře. Někdo je zapomněl zamknout, takže se pomalu otevřely. Koleno se mu vyklou-

bilo do strany a on po hlavě vletěl do čekárny na pohotovosti. Ucítil prudkou bolest. Do hrudníku se mu zadírala Donova pánevní kost. Cítil, jak mu žebra tlačí na srdce.

Zvedl hlavu. Zíralo na něho minimálně padesát párů očí. Žádný z přítomných nevypustil jediné slovo. Kdesi v útrobách ošetřovny zvonil telefon a jeho zvuk se odrázel od pevně zavřených dveří.

Rozdělená Gradyho nemocnice. Přes deset let se bojovalo za občanská práva, a stejně se nic nezměnilo. Čekárna zůstala rozdělená jako dřív – na jedné straně seděli černoši, na druhé běloši. Stejně jako pasáci venku všichni zírali na Jimmyho a Dona Wesleyho. Na proud krve, který zpod nich vytékal.

Jimmy ležel na Donovi, takže všichni viděli, jak se po sobě obscénně válejí dva muži – dokonce dva policajti. Jimmy vzal partnerův obličej do dlaně. Nedotkl se rozstřelené části, ale líce, která stále vypadala jako Don.

„Je to dobrý,“ vypravil ze sebe, i když věděl, že to není pravda. Nikdy to nebude dobré. „Je to v pořádku.“

Don zakašlával.

Jimmymu se při tom zvuku sevřel žaludek. Byl si jistý, že Don je mrtvý. „Dojděte pro pomoc,“ řekl přihlížejícímu davu. Ve skutečnosti pouze zašeptal, jako když o něco žadoní malá holčička. „Dojděte někdo pro pomoc.“

Don zasténal a pokusil se promluvit. Chyběla mu jedna tvář a Jimmy viděl, jak mu mezi roztríštěnými kostmi a zlamanými zuby visí jazyk.

„Je to dobrý.“ Jimmyho hlas neztratil pisklavý tón. Znovu zvedl hlavu, ale nikdo se mu nepodíval do očí. Neobjevily se žádné zdravotní sestry ani doktoři. Nikdo nešel pro pomoc. Ten zatracený telefon na ošetřovně vyzváněl dál.

Don znovu zasténal. Jazyk mu mezi čelistmi vyklouzl ven.

„Je to dobrý,“ zopakoval Jimmy. Po tvářích mu stékaly slzy. Dělalo se mu zle a točila se mu hlava. „Bude to dobrý.“

Don se prudce, jakoby překvapeně nadechl. Několik sekund zadržoval dech a pak tiše, zlověstně zasípal. Jimmy cítil, jak mu ten zvuk rozechvívá hrud'. Donův dech kysele páchl. Takhle je cítit duše, která opouští tělo. Kůže mu moc nezbledla, spíš připomínala studené podmáslí ve džbánu. Rty mu zbarvila umrlcí modř. V bezvýrazných zelených zorničkách se mu odrážely jasné bílé čárky světla ze zářivek.

Jimmyho prostoupila temnota. Pevně mu sevřela hrdlo a pak pomalu vztáhla ledové prsty po jeho hrudi. Otevřel ústa, aby se nadechl, ale vzápětí se přinutil je zavřít, protože se bál, aby do něho nevstoupil Donův duch.

Kdesi nepřestával zvonit telefon.

„Hergot,“ zavrčela skřípavým hlasem jakási stařena. „Ted' se na mě žádnej doktor tuplem nekoukne.“

DEN PRVNÍ

PONDĚLÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Maggie Lawsonová právě byla ve svém pokoji v patře. Vtom z kuchyně zaslechla vyzvánění telefonu a podívala se na hodinky. Telefonát takhle brzy po ránu nevěstil nic dobrého. Zezdola k ní dolehly zvuky z kuchyně. Cvaknutí, které signalizovalo, že někdo zvedl sluchátko. Matčin tlumený hlas. Hlasité plácnutí telefonní šňůry o podlahu, jak matka přecházela sem a tam po kuchyni.

Linoleum v kuchyni bylo zašedlé a celé prošlapané od toho, jak po něm Delia Lawsonová často přecházela a poslouchala špatné zprávy.

Rozhovor netrval dlouho. Delia zavěsila a hlasité cvaknutí se neslo ozvěnou až ke krovu. Maggie dobře znala všechny zvuky, které starý dům vydával. Celý život studiovala jeho náladu. Ačkoli byla ve svém pokoji, věděla, co matka dělá v kuchyni. Slyšela, jak se otevřely a zase zavřely dveře lednice. Poté bouchla dvířka skříňky. Delia rozklepla několik vajec do mísy. Vzala do ruky zapalovač a jediným pohybem palce si zapálila cigaretu.

Maggie věděla, co bude následovat. Delia se špatnými zprávami odjakživa hrála black jack. Teď chvíli vydrží nevyložit karty, ale hned večer, zítra nebo klidně ode dneška za týden se s Maggií pohádá. Jakmile Maggie otevře ústa, aby jí odpověděla, matka vytáhne esa – ještě pořád nezaplatila za elektřinu a v bistru jí zkrátili pracovní dobu. Auto potřebuje novou převodovku a Maggie jenom zhoršuje situaci odmlouváním. Nemohla by mámě na chvíli dát pokoj, pro lásku boží?

Smůla. Vyhrál krupiér.

Maggie složila skřípějící žehlicí prkno a opatrně obešla hromady vyžehleného prádla. Od pěti ráno celé rodině žehlila oblečení. Připadala si jako Sisyfos v županu. Všichni nosili nějakou uniformu. Lilly chodila do školy v zelenomodré kostkovaných sukňích a žlutých tričkách s knoflíčky. Jimmy a Maggie nosili tmavě modré kalhoty a košile s dlouhým rukávem, které nafasovali u atlantské policie. Delia měla modré polyesterové pláště, ve kterých pracovala v bistru. Po práci se všichni vrátili domů a převlékli se do běžných věcí, což znamenalo, že Maggie každý den prala a žehlila oblečení ne pro čtyři, ale rovnou pro osm lidí.

Stěžovala si, jenom když nebyl nikdo na doslech.

Z Lillyina pokoje se ozval škrábavý zvuk. To se jehla gramofonu snesla na desku. Maggie zaťala zuby. *Tapestry* od Carole Kingové. Lilly album přehrávala pořád dokolečka.

Ještě před nedávnem Maggie každé ráno pomáhala Lilly s oblékáním do školy. Večer spolu listovaly v časopisu pro nevesty a vystrihovaly z něj obrázky své vysněné svatby. Když Lilly oslavila třinácté narozeniny, všechno se změnilo a její život se stal sledem neustálých změn. V tom se značně podobala Carole Kingové.

Čekala, že Jimmy zabuší na stěnu a houkne na Lilly, ať ty sračky vypne, ale pak si vzpomněla, že bratr si vzal noční službu. Podívala se z okna. Na příjezdové cestě nestálo Jimmymo auto. Sousedova dodávka byla kupodivu také pryč. Že by i on měl noční? Maggie se za své myšlenky pokárala. Do toho, co dělá její souused, jí vůbec nic není.

Mohla by se jít nasnídat. Cestou do přízemí si z vlasů vynádavala pěnové natáčky. Přesně v polovině schodiště se zastavila. Tenhle bod měla nejradši, protože byl hluchý. Neslyšela tu *Tapestry* ani zvuky z kuchyně. Když si to správně načasovala, někdy se jí na schodech podařilo získat celou minutu ticha. Za celý den už nedostane příležitost užít si samotu.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla.

Starý viktoriánský dům kdysi býval majestátní, ale dnes už z jeho dávné slávy nic nezbylo. Chyběly mu části vnějšího obložení a ze štítů visely jako netopýři kusy shnilého dřeva. Okna při sebeslabším vánku rachotila. Do suterénu při dešti mohutně zatékalo. Zdi kolem elektrických zásuvek po celém domě byly zčernalé. Mohly za to špatné pojistky a zfušované opravy.

Ačkoli byla zima, v kuchyni se drželo vlhko. Místnost bez ohledu na roční období vždycky páchlala po smažené slanině a cigaretách. Zdroj obojího stál u sporáku. Delia se hrabila nad kávovarem a lila do něj vodu. Kdykoli Maggie pomyslela na matku, vybavila se jí kuchyň s vybledlými zelenými spotřebiči, ošoupaným žlutým linoleem a laminátovou linkou s černými skvrnami od cigaret, které na ni odkládal Maggiin otec.

Delia jako obvykle vstala ještě dřív než Maggie. Nikdo netušil, co po ránu dělá. Nejspíš proklínala Boha za to, že se znova probudila ve stejném domě a má stále tytéž problémy.

Existovalo nepsané pravidlo, že do přízemí se smí sejít, až když se ozve šlehnání vajec v míse. Delia vždycky připravovala velkou snídani. Byl to pozůstatek z dětství prožitého za Velké krize. Tehdy se častokrát najedla jenom ráno.

„Lilly už je vzhůru?“ Delia se neotočila, ale věděla, že Maggie je s ní v kuchyni.

„Zatím jo.“ Maggie se jako každé ráno nabídla: „Potřebuješ s něčím pomoci?“

„Ne.“ Delia na vidličku nabodla kus slaniny. „Soused nemá před barákem auto.“

Maggie se podívala z okna a předstírala, že neví, že dívka Leea Granta nestojí na svém obvyklém místě.

„To by nám ještě chybělo, aby k němu do baráku zase začaly chodit holky a dveře se tam netrhly.“

Maggie se opřela o linku. Delia vypadala vyčerpaně. Rozcuchané hnědé vlasy jí nedržely sepnuté na temeni. Všichni si brali směny navíc, aby zvládli zaplatit Lillyinu soukromou školu. Žádný z nich nechtěl, aby musela jezdit autobusem přes město do školy v ghettu. Ještě čtyři roky musejí platit za výuku, učebnice a uniformy, dokud Lilly neodmaturuje. Maggie si nebyla jistá, zda to matka tak dlouho vydrží.

Když byla Delia malá, otec se jí zastřelil před očima, protože jejich rodinná firma zkrachovala. Její matka se udřela k předčasné smrti na farmě jednoho pachtýře. Oba bratři jí zemřeli na dětskou obrnu. Když si vzala Hanka Lawsona, připadalo jí, že udělala ohromné terno. Nosil oblek, měl dobrou práci a hezké auto. Potom se ale psychicky zdepletaný vrátil z bitvy o Okinawu a od té doby ho opakovaně zavírali a zase pouštěli ze státní psychiatrické léčebny.

Maggie o otci mnoho nevěděla, ačkoli se mezi hospita-

lizacemi snažil fungovat jako normální rodič. Když se narodila Lilly, postavil jí na zadní zahradě houpačku. Jednou při výprodeji v železářství objevil zlevněnou šedou barvu. Šestatřicet hodin pak bez odpočinku maloval jednu místnost v domě za druhou, dokud všechny neměly barvu letadlové lodi. O víkendech sekal trávu tak dlouho, dokud nevypil šest plechovek piva. Jakmile byla poslední plechovka prázdná, nechal sekačku sekačkou a dál už nehnul prstem. Jednou, když sněžilo a Maggii bolelo v krku, jí v umělohmotné misce přinesl trochu sněhu, aby si s ním mohla hrát v koupelně.

„Proboha, Maggie,“ řekla Delia a vidličkou poklepala na pánev. „Nemůžeš si najít něco na práci?“

Maggie z linky popadla komín talířů a příbory a všechno odnesla do jídelny. Lilly už seděla u stolu a skláněla se nad učebnicí, což Maggie považovala za zázrak. Třináctiletá Lilly v posledním roce vstoupila do puberty, nicméně její rodina to nevnímala jako proměnu dívky v ženu, ale spíš jako nepřetržitý konkurs do filmu *Vymítáč dábla*.

Maggie nad sestrou přesto nedokázala zlomit hůl. „Vyspala ses dobře?“

„Přímo nádherně.“ Lilly si přiložila ruku k čelu, jako by chtěla zasalutovat stránce, kterou zrovna četla. Vlasy si stáhla do volného culíku. Měly kaštanově hnědou barvu, která se nacházela někde mezi Deliinou myší hnědou a Maggiiným tmavším odstínem.

„Tak to jsem ráda.“ Maggie položila talíř vedle Lillyina loktu a strčila do sestry stehnem. „Co se to učíš?“ Ještě dvakrát doní štouchnula. Když Lilly nereagovala, zapívala úvodní verše z písničky *I Feel the Earth Move* od Carole Kingové. Při každém nadechnutí do sestry štouchnula.

„Nech toho.“ Lilly sklonila hlavu ještě níž, takže se nosem skoro dotýkala knížky.

Maggie se přes ni naklonila, aby mohla prostřít druhou stranu stolu. Pohledem zalétla k sestře, která od jejího příchodu zírala na stále stejné místo na stránce.

„Podívej se na mě,“ vyzvala ji Maggie.

„Učím se.“

„Podívej se na mě.“

„Píšem test.“

„Vím, že mi zase ukradla šminky.“

Lilly zvedla hlavu. Oči měla zvýrazněně jako Kleopatra.

Maggie pokračovala tichým hlasem: „Jsi krásná, zlatičko. Nepotřebuješ na sebe nic patlat.“

Lilly obrátila oči ke stropu.

Maggie to zkusila ještě jednou. „Nechápeš, co tím, že se ve svém věku maluješ, naznačuješ klukům?“

„Ty o tom leccos víš.“

Maggie se opřela rukama o stůl. Kdy se její milounká sesířka naučila dávat rány pod páš?

Kuchyňské dveře se rozlétny. Delia měla ruce obložené talíři s palačinkami, vejci, slaninou a slanými bochánky. „Máš dvě sekundy na to, aby sis ty sračky smyla z obličeje. Pak dojdou pro tátův pásek,“ prohlásila. Lilly vystřelila z místnosti. Delia položila jeden talíř po druhém na stůl a s každým pořádně bouchla. „Vidíš, co ji učíš?“

„Cože? Já...?“

„Neodmlouvej.“ Delia ze zástěry vylovila krabičku cigaret. „Je ti dvaadvacet, Margaret. Přijde mi, jako bych doma měla dvě náctiletý holky.“

„Třiadvacet.“ Víc ze sebe Maggie nevypravila.

Delia si zapálila cigaretu a syčivě mezi zuby vyfoukla kouř. „Triaadvacet,“ zopakovala. „Ve tvým věku jsem byla vdaná a měla jsem dvě děti.“

Maggie potlačila chuť zeptat se matky, jak je se svým osudem spokojená.

Delia si z jazyka sundala kousíček tabáku. „Tyhle řeči o ženských právech jsou dobrý pro bohatý holky, ale ty se můžeš spolíhat jenom na svůj obličej a postavu. Obojího musíš využít dřív, než o to přijdeš.“

Maggie sevřela rty a představila si, jak kdesi vzadu ve Ztrátcích a nálezech stojí krabice se ztracenými obličeji a postavami třicetiletých žen.

„Posloucháš mě?“

„Mami,“ řekla Maggie klidně, „svoji práci mám ráda.“

„Určitě je příjemný dělat si, co chceš.“ Delia si přitiskla cigaretu k ústům. Prudce se nadechla a zadržela kouř v plicích. Podívala se ke stropu a zavrtěla hlavou.

Přišlo to dřív, než Maggie čekala. Matka zamíchala karty a ted' vytasí eso oznamující špatné zprávy. Zavalí ji nepříjemnými poznámkami. Proč Maggie zahazuje svůj život? Ať jde na zdravotnickou školu nebo pracuje jako sekretářka. Ať si najde práci, kde se seznámí s mužem, který ji nebude povážovat za děvku.

Delia jí místo toho řekla: „Dneska ráno zabili Dona Wesleyho.“

Maggie si přitiskla ruku na prsa. Srdce se jí pod prsty třepotalo jako kolibřík.

„Střelili ho do hlavy,“ pokračovala Delia. „Umřel dvě sekundy po tom, co se dostal do nemocnice.“

„Je Jimmy...“

„Kdyby se něco stalo Jimmymu, myslíš, že bych tu stála a povídala si s tebou o Donovi Wesleym?“

Maggie se nadechla otevřenými ústy a rozkašlala se. Místnost byla plná cigaretového kouře a pachu vařeného jídla. Ráda by otevřela okno, ale otec všechna natřel tak silnou vrstvou barvy, že se s nimi nedalo hnout.

„Jak se to...“ Maggie stěží utvořila otázku. „Jak se to stalo?“

„Já jsem jenom matka. Snad si nemyslíš, že mi něco řeknou?“

„Řeknou,“ zopakovala Maggie. Strýc Terry a jeho kamarádi. V porovnání s nimi se Delia jevila jako velice vstřícná osoba. Naštěstí se to dalo snadno vyřešit. Maggie chtěla zapnout rádio.

„Nech toho,“ zarazila ji Delia. „Ve zprávách nic novýho neuslyšíme. Jenom to, co už víme.“

„A co víme?“

„Dej pokoj, Margaret.“ Delia si do dlaně odklepla popel z cigarety. „Hlavní je, že Jimmy je v pořádku. Na ničem jiném nezáleží. A ty na něho buď milá, až přijde.“

„Samozřejmě, že...“

Z příjezdové cesty k nim dolehlo bouchnutí dveří auta. Okenní tabulky se zatráslily. Maggie zadržela dech, protože to bylo snazší než dýchat. Částečně doufala, že to je jenom soused, který se vrací z práce. Potom se však z přístřešku na auto ozvalo šoupání bot a pokračovalo po zadních schodech. Dveře kuchyně se rozlétnuly a zůstaly otevřené.

Maggie poznala, že je to strýc Terry, ještě než se objevil. Zadní dveře zásadně nezavíral, protože kuchyň pro něho nepředstavovala plnohodnotnou místnost. Považoval ji za výhradně ženskou záležitost, o níž on jako muž nechce nic

vědět. Řadil ji do stejné kategorie jako menstruační vložky a červenou knihovnu.

Bylo teprve ráno, ale z Terryho Lawsona už táhl alkohol. Maggie ho cítila přes celou místnost. Strýc se ve dveřích jí-delny zakymácel. Na sobě měl uniformu policejního seržanta s rozepnutou košilí, která odhalovala bílý nátělník vesopod. Z nátělníku mu trčely chomáče chlupů. Zřejmě zrovna vy-spával v autě s láhví Jacka Danielse mezi koleny, když se z vysílačky dozvěděl o osudu Dona Wesleyho.

„Posad' se. Vypadáš úplně vyřízeně,“ vybídla ho Delia.

Terry si zamnul bradu a podíval se na neteř a švagrovou. „Jimmy už jede. Jsou s ním Mack s Budem.“

„Je v pořádku?“ zajímala se Maggie.

„Jasně, že jo. Hlavně nezačni vyvádět.“

Maggie najednou pocítila nutkání začít se chovat hystericky. „Měls mi zavolat.“

„A proč?“

Jeho otázka ji ohromila. Nešlo jen o to, že Jimmy je její bratr a Don Wesley byl jeho kamarád. Ona je přece také policistka. Když policajt leží v nemocnici, všichni kolegové ho přijdou navštívit. Darují krev, čekají na nové zprávy, utěšují rodinu. Patří to k jejich povolání.

„Měla jsem tam být.“

„A proč?“ zopakoval strýc. „Kafe nám přinesly sestry. Jenom bys tam překážela.“ Kývl na Delii. „Mimochodem – dal bych si kafčo.“

Delia zašla zpátky do kuchyně.

Maggie se posadila. Nemohla se z té zprávy vzpamatovat. Hodně jí vadilo, že Terry je pro ni jediný kanál pro získání informací. „Jak se to stalo?“

„Tak jako vždycky.“ Terry dopadl na židli v čele stolu.
„Odprásknul hoňákej negr.“

„Byl to Střelec?“

„Střelec,“ zavřel. „Přestaň žvanit hovadiny.“

„Strejdo Terry!“ Do místnosti vběhla Lilly. Prudce ho objala a na tvář mu vtiskla polibek. V Terryho přítomnosti se vždycky chovala tak, jako by byla o několik let mladší.

„Jimmy je v pořádku, ale ráno zabili Dona Wesleyho,“ objasnila jí Maggie.

Terry poplácal Lilly po ruce a nepříjemně se podíval na Maggii. „Já a mí kluci toho hajzla dostanem. Jen se neboj.“

„Nikdo se nebojí.“ Delia se vrátila s kávou. Postavila hrnek před Terryho a podala mu noviny. „Je Cal a ostatní v pořádku?“

„Jasně, že jo. Všichni jsou v pořádku.“ Terry prudce otevřel noviny. Redaktoři *Atlanta Constitution* očividně šli spát ještě před vraždou. Hlavní zpráva se zabývala změnami, které na radnici zavádí nový černý starosta.

„Don je zatím pátá oběť.“

„Maggie.“ Delia znova zamířila do kuchyně. „Neotrávuj strejdu.“

Maggie předstírala, že napomenutí přeslechla. „Udělal to Střelec.“

Terry zavrtěl hlavou.

„Očividně je přepadl ze zálohy. Určitě to je...“

„Nasnídej se,“ přikázal jí. „Jestli chceš svízt do práce, musíš bejt hotová, až budu já.“

Lilly Terryho jednou rukou stále objímalu kolem ramen.
„Vid, že se nikomu nic nestane, strejdo Terry...“ pípla.

„Tohle je pořád ještě město policajtů, zlatičko. Žádnej ný-

mand nám nebude říkat, co máme dělat.“ Poplácal ji po zadku. „No tak, jez.“

Lilly Terrymu nikdy neodmlouvala. Posadila se a začala se nimrat ve snídani.

Terry se šustěním otočil stránku novin. Maggie z něho viděla jenom temeno a krátkého ježka. Bylo znát, že strýci řídnou vlasy. Také by potřeboval brýle. Mžoural na výsledky fotbalu, až se mu krabatilo čelo.

Z kuchyně k nim dolehlo hlasité praskání statické elektriny. Vycházelo z Jimmyho starého tranzistorového rádia. Z kovového reproduktoru zaburácel hlasatel zpráv: „.... oznámil, že byl zabit další policista ve službě...“ Hlas zeslábl, protože Delia ztišila rádio.

Maggie věděla, že v jednom má matka pravdu – nepotřebují z rádia slyšet to, co už stejně vědí. V posledních třech měsících kdosi zavraždil čtyři policisty. Všichni přišli o život v časných ranních hodinách ve Five Points, jak se říkalo centru města. Hlídkovali v páru, protože v těch místech nikdo nesloužil sám. První dva našli v úzké uličce. Vrah je přinutil kleknout a každého popravil jednou střelou do hlavy. Další dva objevili u vchodu pro zaměstnance motelu Portman. Stejný modus operandi. Žádná vodítka ani svědci. Žádná nábojnice ani otisky prstů. Žádní podezřelí.

Na stanici začali vraholi přezdívat Atlantský střelec.

„Vařím další kafe.“ Delia se posadila ke stolu, kde obvykle nevydržela dlouho. Otočila se na židli a podívala se Terrymu do tváře. Tohle také dělala jen výjimečně. „Pověz mi, co se doopravdy stalo, Terranci.“

Terrance. Jméno viselo ve vzduchu spolu s kouřem a vůní opečené slaniny.

Terry dával okatě najevo, že se mu nechce mluvit. Po vzdechlu si, metodicky složil noviny a položil je rovnoběžně s hranou stolu. Místo odpovědi na Deliinu otázku rukou naznačil pomyslnou pistoli, kterou si přiložil ze strany k hlavě. Všichni mlčeli, dokud nestiskl neviditelnou spoušť.

„Ježíši!“ zašeptala Lilly.

Pro jednou ji nikdo neokřikl, ať nepoužívá takové výrazy.

Terry řekl: „Jimmy nemohl nic udělat. Uběhl dvacet bloků s Donem přes rameno. Když se dostal do nemocnice, bylo už pozdě.“

Maggie myslela na bratra, jak celou tu cestu běžel s poraněným kolenem. „Jimmy nebyl...“

„Jimmy je v pořádku,“ odpověděl Terry shovívavě. „Rozhodně nemá zapotřebí, aby kolem něho kdákalo hejno slepic.“

S tím znovu otevřel noviny a zaborřil do nich nos. Na Deliinu otázku ve skutečnosti neodpověděl. Jenom naznačil to nejdůležitější, o čem se nejspíš stejně bude psát v novinách. Terry velmi dobře věděl, co dělá. Za války sloužil u námořnictva a jeho jednotka se specializovala na psychologický boj. Bude situaci protahovat jenom proto, že může.

Delia se nevrátila do kuchyně, ale vytáhla ze zástěry krabičku mentolových cigaret a jednu z ní vysypala. Roztresenýma rukama zapolila se zapalovačem. Jakmile se jí podařilo cigaretu zapálit, působila klidněji. Z nosu jí unikaly proužky kouře. Všechny vrásky, které měla v obličeji, vznikly potahováním z cigaret. Kolem úst se jí nadělaly vějíře tenkých čárek, brada jí povisla a nad kořenem nosu se jí vytvořila hluboká brázda. Dokonce i šediny v jejích vlasech barvou připomínaly cigaretový kouř. Delii bylo pětačtyřicet, ale i když měla

dobrý den, člověk by jí hádal šedesátku. Teď vypadala na sto dvacet, jako by už ležela v hrobě.

Tak jako zanedlouho bude Don Wesley.

Maggie věděla, že bratrův partner se právě vrátil z Vietnamu a je schopen dělat jenom práci, při které u sebe musí nosit zbraň. Jeho rodina pocházela z jižní Alabamy. Don si pronajal byt poblíž Piedmontské třídy a jezdil ve vínovém Chevroletu Chevelle. Měl přítelkyni – Indiánku a květinové dítě. Ráda nadávala vládě a nestěžovala si, když ji Don bil, protože v džungli viděl plno strašných věcí.

Ted už na tom nezáleželo, protože byl mrtvý.

Terry s hlasitým bouchnutím postavil hrnek na stůl a na bílý ubrus vyplouchla káva. „Můžu si dát náký jídlo?“

Delia vstala. Vzala jeho talíř a začala mu na něj nakládat, ačkoli Terry ráno obvykle míval takovou kocovinu, že nedokázal nic pozrít.

Položila talíř před něho a řekla prosebným tónem: „Terry, prosím tě, jenom mi pověz, co se stalo. Je to můj kluk. Potřebuju to vědět.“

Terry se podíval na Maggii a pak stočil pohled k polo-prázdnnému hrnku s kávou.

Dovolila si ten luxus, že si nahlas povzdechla. Potom šla pro konvici kávovaru. Jakmile opustila jídelnu, Terry se rozpovídal.

„Blížil se jim konec služby a byl klid. Pak dostali echo, že na konci Whitehallský ulice ve Five Points někdo hlásí kód čtyřicet čtyři. To je domnělá loupež.“ Významně se podíval na Maggii, která se vrátila do místnosti, jako by byla nějaký nováček. Přitom už pět let hlídkovala v policejním autě. „Skočili do auta a jeli to tam prohlídnout. Přední i zadní dve-

ře baráku byly zavřený. Nahlásili dispečinku, že je tam klid, a pak...“ Terry pokrčil rameny. „Zpoza rohu vylez chlap, střelil Dona do hlavy a zdrhnul. Zbytek znáte. Jimmy udělal všechno, co moh. Stejně to nestačilo.“

„Chudák Jimmy,“ zamumlala Lilly.

„Žádnej chudák,“ odporoval Terry. „Jimmy Lawson se o sebe dovele postarat. Jasný?“

Lilly rychle přikývla.

„Dejte na moje slova.“ Terry zabodl prst do novin. „Je to úplně jednoduchý. Tady jde o rasovou válku. Z novin ani z rádia se o ní nedozvítí. Vidíme to na ulicích. Je to přesně tak, jak jsem říkal před deseti rokama. Dáte jim trochu moci a oni se na vás vrhnou jako vzteklí psi. Tu moc jim musíme zase sebrat.“

Maggie se ramenem opřela o zárubeň dveří. Měla sto chutí otočit oči ke stropu. Tuhle tirádu slyšela už tolíkrát, že by ji mohla zpaměti odříkat s Terrym. Všechny nenáviděl – jak menšiny, které nyní vládly městu, tak zrádce, co je pomohli dosadit do funkcí. Kdyby záleželo na něm, spolu se svými kumpány by vykopal tunel až do Číny a všechny by je do něj nastrkal, ať táhnou.

„Kdo ohlásil čtyřiačtyřicítku?“ Maggii otázka na okamžik překvapila. Pak si ale uvědomila, že vylétla z jejích vlastních úst. Byla to dobrá otázka, takže ji zopakovala. „Kdo ohlásil tu domnělou loupež?“

Terry znovu rozevřel noviny a přeložil je.

Delia vstala. Dotkla se Maggiiny paže a vrátila se do kuchyně. Lilly zírala na vejce, která jí tuhla na talíři. Maggie se posadila na židli, z níž se zvedla matka. Nalila si kávu, ale neměla na ni žaludek.

Jimmy s Donem se po nahlášení domnělé loupeže rozjeli do Five Points, do samého srdce města, kde se poprvé v historii zavedly adresy. Ještě před občanskou válkou tam vznikla první atlantská vodárna a čtvrt červených luceren. Sbíhalo se tam pět ulic – Broskvoňová, Whitehallská, Decaturská, Mariettská a Edgewoodská. Křižovatka se nacházela nedaleko státní univerzity a velmi blízko sociálky, kde každý den ve frontě čekaly ženy na poukazy na sociální dávky. Mnohé z nich se vraceły v noci, když všechna světla v okolních mrakodrapech zhasla a jediným muži na ulici byli ti, kteří ochotně zaplatili za společnost.

Maggie dokázala odhadnout, jak policie na Donovu vraždu zareaguje. V celém městě provede drsný zátah a vězení na stanici bude každou noc plné. Zákazníci prostitutek se neodváží vyjít ven, což uškodí obchodu. Všichni pasáci se vytahovali, že se s poldama zásadně nebabí, ale jakmile se jim za stavily obchody, začali houfně dolézat a podávat informace.

Obvykle to tak chodilo. Případy Střelce však byly jiné. Celý policejní sbor se pokaždé zmobilizoval a provedl jeden velký zátah. Vzápětí veškerý ruch utichl, práskači přestali dolézat a život v ulicích se pozvolna vrátil do starých kolejí. Obchody se zase rozběhly a všichni čekali, kdy přijde o život další policajt.

Nešlo jenom o fatalistické úvahy. Sedmdesátá léta celkově policistům nepřála. Atlanta jich ztratila více než jiná města. V posledních dvou letech chytili pět vrahů, kteří si za oběti vybrali členy policejního sboru, i když pouze jeden z nich se dostal před soud. Ostatním se staly různé nehody – jeden z nich se vzpíral zatčení a skončil v kómatu, další se ve vězení probudil s nožem v ledvině. Další dva museli do Gradyho

nemocnice s mírnými žaludečními potížemi a opustili ji ve vacích na těla.

Pátého soud osvobodil. Každý policajt ve městě si odplivl, než o tom začal mluvit. Teď si navíc Atlantský střelec možná udělal další zárez na pažbě. Ti, kteří se ocitli na nesprávné straně zákona, se dnes museli mít na pozoru.

Terry si odkašlal a znovu upřel pohled na prázdný hrnek.

Maggie mu dolila kávu a postavila konvici na stůl. Urovnala příbor a otočila svůj hrnek nejprve ouškem doleva a pak doprava.

Terry si znechuceně odfrkl. „Máš něco na srdci, princezno?“

„Ne,“ odpověděla Maggie, ale přece jenom se zeptala: „Co jejich auto?“ Jimmy s Donem měli služební vůz. V brzkých ranních hodinách nikdo nehlídkoval opěšalý. „Proč Jimmy Dona nesl? Proč prostě ne...“

„Měli proříznutý gumy.“

Maggie svraštily obočí. „Těm ostatním čtyřem poldům je pachatel taky prořízl?“

„Ne.“

Pokusila se v hlavě si uspořádat jednotlivé události posloupně. „Takže někdo ohlásil domnělé vloupání, prořízl jim pneumatiky, pak zastřelil Dona, ale Jimmyho se ani nedotkl?“

Terry zavrtěl hlavou, ale nezvedl oči od novin. „Přenech to detektivům, zlatíčko.“

„Ale...“ nedala pokoj Maggie. „Střelec mění modus operandi.“ Cítila potřebu ještě dodat: „Nebo to není on a někdo se ho snaží kopírovat.“

Terry znova zavrtěl hlavou, ale tentokrát spíš pro výstrahu. „Píšu referát o občanský válce,“ oznámila jim Lilly.

„Oni nebyli spolu, když to Don koupil?“ zeptala se Maggie.

„Žádnej polda parťáka neopustí. To bys měla vědět i ty.“

„Takže Jimmy byl s Donem?“

„Jasně, že jo.“

„Většina kluků a holek se na to ptá prarodičů, ale já...“ ozvala se zase Lilly.

Maggie ji přerušila. „Ale Jimmyho pachatel nezastřelil. Stál hned vedle Dona, nebo aspoň v jeho blízkosti.“ V tom spočíval zásadní rozdíl. V předchozích případech vrah oba policisty přinutil kleknout a jednoho po druhém je odpravil. „Vytáhl Jimmy zbraň?“ zeptala se.

„Prokristapána!“ Terry bouchl pěstí do stolu. „Zavřeš už konečně hubu, abych si moh přečíst noviny?“

„Terry?“ zavolala Delia z kuchyně. „Zase se ucpal odpad. Myslíš, že bys moh...“

„Hned to bude.“ Terry z Maggie nespouštěl oči. „Jenom chci vědět, co si tady naše drsná holka myslí. Už jsi na to přišla, slečno Columbová? Zjistila jsi něco, co přehlídlí chlapi, kteří u policie dělali už v době, kdy jsi byla ještě pulec v tátově pytlíku?“

Maggie si řekla, že pokud má dostat nakládačku, musí pro to existovat dobrý důvod. „V ostatních případech oba policajti klečeli. Střelec jednoho po druhém popravil ranou do hlavy. Dona taky zastřelil. Proč ne Jimmyho?“

Terry se naklonil nad stůl. Páchl whisky a potem, který mu crčel z pórů. „Jestli máš nákej problém s bráhou, tak na něj koukej rychle zapomenout, jasný?“

S Maggií se zahoupala podlaha. „Tak to není,“ odpověděla. Všichni dobře věděli, jak to myslí.

„A jak to teda je?“ zeptal se Terry. „Proč se tak vyptáváš?“

Nejradší by mu odpověděla, že je to tím, že je policistka a policisté obvykle řeší kriminální případy kladením otázek, ale nakonec se rozhodla pro odpověď: „Protože to nedává smysl.“

„Smysl,“ odrážel si pohrdavě. „Odkdy tvoje kecy dávaj smysl?“

„Už je tady!“ vykřikla Lilly.

Všichni sebou trhli. Lilly měla pravdu. Maggie slyšela, jak na příjezdovou cestu odbočil Jimmy ve svém Fordu Fairlane. Auto mělo zrezavělý výfuk a tlumič mu visel na vlásku. Proto chrčivě kašlal stejně jako Delia, když ráno vstala z postele.

Maggie se pokusila zvednout, ale Terry ji popadl za paži a přitlačil ji zpátky na židli.

Věděla, že nemá smysl mu vzdorovat. Mohla jenom poslouchat. Slyšela stejné zvuky, jako když dorazil strýc. Boučhly dveře vozu a pod přístřeškem na auto zašoupaly kroky, které pokračovaly nahoru po schodech. Dveře do kuchyně už byly otevřené a Jimmy je za sebou zavřel. Chvíli jen tak postával na místě a Maggie si představovala, že si vyměnil pohled s matkou. Možná na Delii kývl, nebo jí podal svoji čepici, aby si připadala užitečná.

Když bratr vešel do jídelny, Maggie pochopila, že nejspíš vůbec netuší, kde čepici nechal. Místo uniformy na sobě měl zelený nemocniční oděv. Halena mu byla těsná v ramenou. Obličej měl bílý jako křídla a oči zarudlé. Rty pod knírkem ztratily barvu. Vypadal hrozně. Připomínal jejich otce před návratem do léčebny.

„Postarali se o tebe Mack s Budem?“ zeptal se Terry.

Jimmy se zmohl pouze na přikývnutí. Rukou si přejel vzadu po krku. Moc dobře se neumyl – na krku a obličeji mu zů-

staly kapky zaschlé krve. Maggie si všimla, že ve vousech na jedné tváři mu ulpěla nějaká špína.

Lilly si přitiskla ruce na prsa a do očí jí vstoupily slzy.

„Ne...“ začal Terry, ale bylo příliš pozdě. Lilly se rozběhla k Jimmymu a prudce ho objala v pase. Zabořila mu obličeji do břicha a rozvzlykala se.

„Jenom klid,“ zachraptel Jimmy. Pohlabil Lilly po zádech a polibil ji na temeno hlavy. „No tak, jdi nahoru. Ať nepřijdeš pozdě do školy.“

Lilly ho pustila stejně rychle, jako ho objala. Vyběhla z místnosti a za chvíli už dupala po holých dřevěných schodech. Na okamžik se zdálo, že se Jimmy rozběhne za ní, ale pak svěsil ramena, sklonil bradu a zadíval se na podlahu.

„Nechci o tom mluvit,“ řekl.

„A my to nechceme slyšet.“ Delia stála za ním. Natáhla ruku k Jimmyho ramenu, ale nedotkla se ho. Svým dětem obecně projevovala náklonnost jen tím, že se starala, aby chodily čisté a upravené. Uhlazovala Lilly pomačkaný svetr. Maggii z uniformy sundávala vypadávané vlasy. Jimmymu teď vyndala nečistotu z vousů na tváři.

Delia se podívala na malíčký kousíček, který jí ulpěl na prstech. Maggie podle výrazu jejího obličeje poznala, že to není žádné smítko. Matka sevřela ruku a zastrčila ji do kapsy zástěry.

„Všichni se nasnídejte, než vám to vychladne. Nemůžeme si dovolit vyhazovat jídlo,“ řekla.

Jimmy belhavě obešel stůl a posadil se na své obvyklé místo. Kdykoli přenesl váhu na levou nohu, trhl sebou bolestí. Maggie mu zatoužila pomoci. Nejradší by k bratrovi přiběhla a objala ho jako předtím Lilly.

Jenomže věděla, že to nejde.

„Tak.“ Delia už Jimmymu nalila kávu. Teď mu ještě na-
ložila jídlo na talíř. Dělala to jednou rukou, protože dru-
hou měla stále zastrčenou v kapce zástery. „Potřebujete ještě
něco?“

„Už nic.“ Terry mávl rukou, aby ji odehnal.

„Vajíčka vystydla. Ještě nějaký přidělám,“ podotkla Delia
a vrátila se do kuchyně.

Maggie zírala na bratra, protože věděla, že se na ni neo-
hlédne. Vybledlé krvavé skvrny na jeho kůži jí připomněly,
jaký byl kdysi uhrovatý puberták. Očividně plakal. Nevzpo-
mínala si, kdy bratra naposledy viděla plakat. Bylo to mini-
málně před osmi lety.

„Dneska ráno jsi prošvihl *Tapestry*,“ upozornila ho.

Jimmy zabručel a vidličkou si do úst vložil vajíčka.

„Pověsila jsem ti do skříně uniformy,“ zkusila to znovu.

Jimmy hlasitě polkl. „Maj moc naškrobený límce.“

„Po práci to předělám.“

Nacpal si do úst další vejce.

„Prostě je vratě do mého pokoje.“ Maggie cítila nevysvětli-
telnou nervozitu. Nemohla se udržet a mluvila dál. „Udělám
to, až přijdu z práce.“

Terry na ni zasyčel, ať mlčí.

Maggie tentokrát poslechla. Ne kvůli Terrymu, ale kvůli
Jimmymu. Bála se, aby neřekla něco nevhodného a bratrovi
ještě nepřitížila. Nebylo by to poprvé. Měli mezi sebou visuté
lano, které se začalo třepit pokaždé, když na ně jeden z nich
vkročil a pokusil se přiblížit k tomu druhému.

V nastalém tichu poslouchala, jak Jimmy mechanicky
žvýká. Pozorovala jeho čelistní kloub, který se vyboulil po-

každé, když si ukousl. Mechanicky si vkládal vejce do úst, žvýkal a bral si další sousta. Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz a oči měl zamžené. Upřeně zíral na jeden bod na zdi naproti své židli.

Maggie věděla, co bratr vidí. Šedou sádru s hnědou patinou od oblaků cigaretového kouře. Tuhle místo obýval Hank Lawson, když výjimečně žil se svou rodinou. Jakmile dorazil domů, odnesl z kuchyně televizi a postavil ji na konferenční stolek. Potom kouřil jednu cigaretu za druhou a sledoval obrazovku, dokud neskončilo vysílání a neozvala se státní hymna. Maggie se někdy v noci šla do kuchyně napít vody a našla otce, jak zírá na americkou vlajku vlnící se na černém pozadí.

Pochybovala, že Jimmy v tuhle chvíli myslí na otce. Možná vzpomínal na svůj poslední fotbalový zápas. Na to, jak žil před tím, než mu vysunutý obránce soupeřova týmu rozbil koleno na maděru. Maggie tehdy seděla na tribuně spolu s ostatními. Sledovala, jak se Jimmy, jako obvykle sebevědomý, přiloudal na hřiště. Zvedl zaťatou pěst a fanoušci se rozeřvali. Skandovali jeho jméno. Byl jejich zlatý chlapec, úspěšný kluk z jejich rodného města. Měl nalinkovanou budoucnost – někdo mu zaplatí studium na Georgijské univerzitě a po promoci přestoupí do profesionálního týmu. Jednoho dne ho někdo uvidí, jak vychází z nočního klubu v norkovém kožichu se dvěma holkami po boku jako Broadway Joe.

Místo toho seděl u stolu v matčině jídelně s obličejem umazaným krví jiného muže.

„Dej si.“ Delia dala Jimmymu čistý talíř a položila na něj slaninu a palačinky. Všechno to polila sirupem, jak to měl rád.

„To stačí, mami,“ mávl odmítavě vidličkou.

Delia se posadila a zapálila si další cigaretu. Maggie se pokoušela něco snít. Vajíčka byla studená a tuk ze slaniny ztuhl. Maggie se začala ládovat, protože se jí na jazyk draly otázky, které by jistě začala chrlit, kdyby si do úst necpala jídlo.

Nedokázala si představit, jak došlo ke střelbě. Jakmile by se totiž nějaký chlápek – obzvlášť černoch – přiblížil k Jimmymu a Donovi, okamžitě by automaticky vytasili revolvery. Byla to otázka prostého přežití. Don strávil dost dluhu ve Vietnamu, aby věděl, že člověk nesmí dovolit, aby po něm jen tak někdo skočil. A Jimmy od osmnácti pracoval u policie.

Maggie přes stůl vrhla pohled na bratra. Třeba zpanikářil. Možná tam stál celý od Donovy krve a zachvátil ho takový strach, že nedokázal udělat nic víc než padnout na zem a modlit se, aby neumřel.

Myslela na kousek čehosi, který matka vyndala Jimmymu z vousů. Kousek hlavy Dona Wesleyho, který nejspíš skončil v koši se skořápkami od vajec a plastovým obalem od slaniny.

„Musím vyrazit.“ Terry složil noviny a řekl Jimmymu: „Ty se trochu vyspi, chlapče. Pokud se bude něco dít, zavolám ti.“

Ještě než dokončil větu, Jimmy začal vrtět hlavou. „V žádném případě. Neusnu, dokud toho zmetka nechytíme.“

„To si piš, že ho chytíme.“ Terry mrkl na Maggii, jako by naznačoval, že on a Jimmy spolu stojí proti celému světu.

Možná proto se bratra zeptala: „Co se doopravdy stalo?“

Terry jí silně sevřel koleno, že nemohla bolestí popadnout dech. Vykřikla a poškrábala mu hřbet ruky.

Sevřel ji ještě víc. „Neříkal jsem ti náhodou, že nemáš bráhu otravovat?“

Maggii celou nohou projízděla ostrá bolest. Rty se jí chvěly. Nehodlá se doprošovat. Nesmí se doprošovat.

„Stejně se to dozví na stanici,“ prohodil Jimmy spíš rozčileně než znepokojeně. „Hele, Terry, pust’ ji.“

Terryho sevření povolilo.

„Ježkovy oči!“ Maggie si třela koleno a lapala po dechu. Celá se třásala.

„Přestaň dělat scény.“ Delia jí z županu odstranila smítko. „Co se stalo, Jimmy?“

Pokrčil rameny. „Don padnul k zemi. Třikrát jsem vystřelil. Útočník se dal na útěk. Chtěl jsem běžet za ním, ale nemohl jsem tam Dona nechat.“ Po chvilce přemýšlení dodal: „Nestihl jsem se na něj pořádně podívat. Byl barevněj, průměrně vysokej, průměrně stavěnej.“

Maggie si nepřestávala třít koleno, ale poslouchala. Šlacha jí s každým úderem srdce pulsovala.

„Cal Vick za mnou pošle kreslíře.“ Jimmy pokrčil rami-ny. „Nejsem si jistej, jestli to k něčemu bude. V té uličce byla tma. Seběhlo se to rychle.“

„Máš štěstí, že se nepokusil zastřelit i tebe,“ podotkla Delia.

„Ale to víš, že se o to pokusil,“ přerušil ji Jimmy podrážděně. „Zasekla se mu pistole. Pokusil se na mě dvakrát vyštřelit, ale nepovedlo se mu to. Prostě Klikař Lawson.“ Takhle mu přezdívali na střední škole. „Už je to tak. Jsem klikař.“

Terrymu se očividně nelíbilo, jakým směrem se hovor ubírá. „Umej se a uvidíme se na stanici,“ řekl Jimmymu a měl se k odchodu.

Maggie zpanikařila. „Musíš mě svézt.“

„A proč?“

Dobře to věděl. Maggiino auto bylo už týden v servisu.
„Nemůžu přijít pozdě na nástup.“

„Tak to si pospěš.“ Terry si složenými novinami poklepal na ústa. „Ale budeš držet klapačku, jasný?“

Maggie popadla talíře se stolu a kulhala do kuchyně. Na lince ležel Jimmyho policejní opasek. Služební zbraň byla zsunutá v pouzdře.

Maggie dobře slyšela rozhovor v jídelně. Terry trousil oplzlé poznámky na adresu některých nově přijatých studentek na policejní akademii. Maggie položila talíře do dřezu a pustila na ně vodu, aby se k sobě nepřilepily, než je Lilly umyje.

Potom se dobelhala k Jimmyho opasku.

Opatrně rozepnula kožený bezpečnostní pásek a vytáhla z pouzdra revolver. Podívala se do válce s náboji. Byl plný a žádná nábojnica nebyla prázdná. Maggie držela hlaveň namířenou k zemi a očichala kohout, horní část rámu a konec hlavně, na který navazuje válec s náboji.

Neucítila spálenou měď a síru, ale obvyklý pach oleje a oceli.

Zastrčila revolver zpátky do pouzdra a zapnula pásek. Chytla se zábradlí na schodišti, aby měla oporu při chůzi. Slyšela, jak se Terry s Jimmym baví o baseballu. Debatovali o tom, jak se Braves obejdou bez Hanka Aarona. Oba muži si vždycky dobré rozuměli. Dokázali spolu mluvit o čemkoli, přinejmenším pokud to nebylo nijak závažné.

Například jako skutečnost, že ať se po ránu v té uličce stalo cokoli, Jimmy Lawson ze své zbraně nevystřelil.

KAPITOLA DRUHÁ

Kate Murphyová seděla na posteli v hotelu Barbizon a poslouchala zprávy. Kongres fakticky odmítl financovat válku ve Vietnamu. Nixon se konečně vzdal prezidentského úřadu a prezent Ford navrhl amnestii pro muže, kteří se vyhýbali vojenské službě. Byla stažena obvinění proti členům Ohijské národní gardy a William Calley se ocitl na svobodě po necelých čtyřech letech, která si odseděl za účast na masakru ve vietnamské vesnici My Lai.

Kate se nedokázala přinutit, aby ji to zajímalo. Už neměla sílu se rozhořčovat. Důležité pro ni bylo jenom to, že válka skončila a muži se konečně vrátili domů. Váleční zajatci se dostávali na svobodu. K podobnému konfliktu už nedojde. V džungli nepadnou žádní další kluci a doma kvůli nim nebudu truchlit jejich rodiny.

Podívala se na zarámovanou fotografi vedle rádia. Patric-kův úsměv děsivě kontrastoval s vyčerpaným výrazem jeho očí. Identifikační známky mu zářily ve slunečním světle. Přes rameno mu visela puška a přilbu měl nasazenou roštácky na-

křivo. Chyběla mu košile, takže byly vidět nově vytvořené svaly, jichž se Kate nikdy nedotkla. Na tváři se mu skvěla jizva, kterou nikdy nelíbala. Snímek byl černobílý, ale Patrick jí v přiloženém dopise sděloval, že mu bledá pokožka úplně zčervenalá. Opálil se do ruda jako správný Ir.

Když Kate sledovala první odvodovou loterii, Patricka Murphyho ještě neznala. Seděla s rodinou v obývacím pokoji. Do oken se opíral studený vítr a Kate si zahalila ramena šálem. Babička poznamenala, že příšerná metoda výběru rekrutů jí připomíná jednu karnevalovou hru – jakže se jmenuje?

„Bingo,“ řekla Kate a pomyslela si, že proces má blíž spíš k povídce Loterie od Shirley Jacksonové.

Na rozdíl od televizní loterie, kde se losují očíslované míčky, pro účel odvodu použili 366 modrých kapslí. V každé z nich se nacházel proužek papíru s číslem dne v kalendářním roce od jedničky do tří sta šedesát šestky kvůli přestupnému roku. Vojenskou povinnost museli splnit všichni muži narození mezi roky 1944 a 1950. Všechny kapsle se nasypaly do krabice a promíchaly se. Potom se přemístily do velkého, hlubokého skleněného válce. Muž, jenž je z něj vytahoval, se musel hodně nahýbat, aby na kapsle vůbec dosáhl konečky prstů.

Princip byl jednoduchý. První kapsle vytažená z válce došla jedničku, další dvojku, a tak to pokračovalo až do nejvyššího čísla. Muži s datem narození v kapsli číslo jedna narukovali jako první. Čím nižší číslo kapsle měla, tím bylo pravděpodobnější, že člověk narukuje. Druhá část loterie pracovala se všemi písmeny abecedy, kterými začínala příjmení jednotlivých mužů. Podle permutace písmen, kterými

začínalo jejich příjmení a křestní jméno, se ze skupiny mužů se stejným datem narození určili ti, kteří mají přijít k odvodu nejdřív.

Prvním vylosovaným datem bylo čtrnáctého září. Když ho v televizi přečetli nahlas, z kuchyně se ozval hroznivý výkrik. Později zjistili, že jejich hospodyně Mary Jane má vnučka, který se narodil právě toho dne.

V průběhu několika hodin všichni mládenci, které Kate znala, dostali číslo. Nikdo nechápal, co znamená – zda je to datum povolání k odvodu, nebo označení místa, kam je pošlou, případně číslo útvaru, u něhož budou sloužit, pokud je vůbec odvedou. Očividně nebylo dobré dostat nízké číslo, ale jak vysoké by člověk potřeboval, aby mu odvod nehrozil?

Na opačné straně města si stejnou otázku kladl Patrick Murphy a jeho rodina. Měli černobílou televizi a netušili, že kapsle jsou modré. Na konci vysílání ale s jistotou věděli, že jejich synové dostali čísla. Declan měl devadesát osmičku a Patrick sto čtyřicet dvojku.

Kate se o tom samozřejmě dozvěděla až mnohem později. S Patrickem se seznámila v dubnu roku 1971, něco málo přes rok po první loterii. Seděla v autě před drahým nákupním centrem Lenox Mall a k smrti se nudila. Čekala, až přijede odtahová služba. Vybila se jí baterie, protože během nákupu nechala svítit světla. Patrick jí baterii nabílal a neustále dělal narážky na to, že když jí dodal šťávu, mohli by spolu někam zajít. Od flirtování ho neodradilo ani Katino rozčilení, což ji podráždilo ještě více. Postupně ji však udolal. Kate jeho pozornost docela polichotila a nakonec ji ománila. Pak už se připozdilo a nadešel čas večeře, takže proč by spolu někam nezašli?

Patrickovi bylo jednadvacet stejně jako jí. Jeho bratr už narukoval. Jeho otec pracoval jako právník a Patrick studoval na technice. Kate připadal, že technické profese patří k těm nepostradatelným, o nichž se pořád mluví. Inženýr měl stejný význam jako doktor, právník či syn politika. Patrick nebyl ani jedním z nich. Byl to mohutný Ir se zdánlivě vysokým číslem z loterie, který právě potkal děvče svých snů.

Patricka povolali po patnácti měsících jejich vztahu. Jeho otec neměl žádné konexe, ale Katin ano. Patrick ale pomoc odmítl, protože protekci nepovažoval za správnou. Měl na prostou pravdu, skutečně to správné nebylo, ale to už měli po svatbě a Kate kvůli svému hloupému tvrdohlavému manželovi zuřila. Odmítla ho vyprovodit na nástup do základního výcviku. Když se ve dveřích políbili na rozloučenou, přitiskla se k němu tak pevně, že ji musel chlácholit, ať si nezlomí žebro.

Nejradši by zlámala všechna žebra ona jemu a vyškrábala mu oči. Ochotně by ho praštila hasákem do kolena, nebo ho udeřila baseballovou pálkou do hlavy. Musela ho však pustit, protože nic víc udělat nemohla.

Byla zamilovaná, vdaná a sama.

Potom přišlo čtrnáctého září.

Jaká byla šance?

Kate právě s rodiči pořádala večírek. Když se ozval zvuk domovního zvonku, došla otevřít. Mary Jane byla ve sklepě, protože někdo z hostů chtěl víno. Místo dalších návštěvníků na prahu stáli dva vojáci. Kate ze všeho nejdřív napadlo, jak je zvláštní, že běloši mají na rukou bílé bavlněné rukavice. Oba muži byli úplně stejně oblečení a stáli stejně vzpřímeně. Na sobě měli vlněné uniformy s dlouhými rukávy. Vzhle-

dem k roční době vládlo neobvykle teplé počasí a vojákům se na dokonale oholených horních rtech perlil pot, jehož kapky jim stékaly i po stranách mohutných krků.

Oba stejným naučeným pohybem smekli čepice. Kate se jejich dokonalé synchronizaci málem zasmála. Promluvil jen jeden z nich. Oslovil ji *madam*. Kate zaslechla slova s *lítostí vám oznamuji* a pak se probrala na pohovce. Všichni hosté odešli a zanechali po sobě nedopité sklenice a zapálené cigarety. Po vojácích tam zůstala brožura nazvaná *Vdovské výhody*.

„To je mi fráze,“ poznamenala Katina babička.

„Dokonalý protimluv,“ přitakal Katin otec.

Katina matka vykouřila cigaretu, kterou někdo nechal v popelníku.

Kate netušila, kam se brožura poděla. Vlastně ji to ani příliš nezajímalo. Nepotřebovala vdovské výhody, ale manžela.

Protože ani jedno neměla, musela se přichystat do práce.

Cestou do koupelny si svlékla župan. Než pustila sprchu a vstoupila do ní, zkontovala, že má vlasy pevně sepnuté na temeni.

Na kůži jí dopadla ledová sprška. Kate zalapala po dechu. Hotelové potrubí připomínalo ženu v menopauze. Bylo to legrační přirovnání, protože bydlela v zařízení určeném výhradně pro ženy. Chvíli tekla příliš studená voda a vzápětí příliš horká. Proud se měnil podle toho, kolik žen právě používalo navzájem přilehlé koupelny ve stejném patře. Pokud v krátkém pořadí za sebou spláchl několik toalet, všechny obyvatelky měly smůlu.

Kate se při mytí dívala skrz téměř průhledný sprchový závěs. Neměla žádný extra výhled – koukala na postel a na

stěnu u ní. Zavřela nejdřív jedno oko a pak druhé. Všechno dostalo světle zelenou barvu plastového závěsu. Pokusila se rozpomenout, co se jí na pokoji tak moc líbilo, když ho uvedla poprvé. Anonymita? Sterilnost? Všudypřítomná běžová barva?

Místnost takhle nevypadala dlouho. Přihrnula se sem Katica matka s kreditní kartou a svým dobrým vkusem a nyní na stěnách visely abstraktní obrazy. Příšerný světle hnědý koberec v ložnici zakryl bílý koberec s dlouhým vlasem. Také Katino ložní prádlo by se hodilo spíš do výlohy obchodního domu Davison's než do hotelu pro svobodné ženy v centru města.

Upřímně řečeno, Kate se pokoj líbil víc v původním stavu.

Zavřela vodu a rychle se osušila. Budík na nočním stolku zlobil. Zatímco stála pod pramenem tekoucí vody, poskočil o půl hodiny dopředu. Kate nesmí tolik bloumat. Totéž se jí stalo i po ránu při návratu ze snídaně v bistru. V jednu chvíli se ptala jakéhosi muže, kolik je hodin, a vzápětí se ocitla na lavičce a hleděla na modrou oblohu, jako by měla plno času.

Takový luxus jako denní snění si mohla dovolit stará Kate. Teď ale bydlí sama a potřebuje platit nájem. Musí si sama kupovat jídlo a oblečení. Už si nemůže celé hodiny čist brakovou literaturu a popíjet otcův gin.

Vdovské výhody.

Kate roztrhla igelitový obal z čistírny a rozložila oblečení na postel. Z chodby k ní dolehly zvuky, které ohlašovaly, že její sousedky spěchají do práce. Kate si je označila jako první směnu – byla to děvčata z kanceláří s vlasy zastříženými do úhledného mikáda, oblečená do odvážně krátkých sukni.

Dívky byly mladé a dbaly na názor svých rodičů. Dokládala to skutečnost, že se ubytovaly v zařízení, kde mužské návštěvy smí nejdál do lobby v přízemí. Už tak projevily značnou troufalost, když se rozhodly bydlet ve velkém městě bez rodiny.

Zhruba za patnáct minut přijde druhá směna sestávající ze starších žen mezi pětadvaceti a devětadvaceti lety, jako je Kate. Všechny pracovaly jako osobní sekretářky nebo hlavní pokladní v bance. Budovaly si kariéru, byly nezávislé a velmi odvážné. Kate je moc ráda pozorovala ve výtahu. Neustále kontrolovaly svůj vzhled. Potřebovaly vědět, jestli nemají rozmazané oční linky a zda si dokonale nanesly rtěnku. Halenky si řádně zastrkávaly do sukni a musely mít bezchybně nažehlené lemy. Než kabina dorazila do přízemí, bezděčně zkontovaly, jestli si správně natáhly punčochy.

Potom s vysoko zdviženou hlavou prošly lobby, jako by je netízily žádné starosti. Kráčely dokonale vzpřímené a pod halenkami měly špičaté podprsenky. Kate připomínaly válečné lodě vyplouvající do boje.

Zase ji začal tlačit čas. Polohlasně zaklela a oblékla si spodní prádlo. Posadila se na postel a natáhla si punčocháče. Vstala, aby si je upravila v pase. Opět si sedla a oblékla si černé ponožky. Vklouzla do tuhých tmavomodrých kalhot. Trvalo jí to nekonečně dlouho.

„Ale ne!“ zaúpěla.

Kalhoty byly obrovské. Vstala, aby se na tu hrůzu podívala. I když si pevně utáhla opasek, látka jí kolem pasu visela jako splasklý balón. Tohle jí museli udělat schválně. Kate seržantovi ve skladu dala všechny své míry. Měřila sto sedmdesát pět centimetrů, takže rozhodně nebyla malíčká,

ale přesto si stála na nohavicích. Utrousila několik nadávek a v zásuvce se spodním prádlem začala hledat krabičku špendlíků. Nakonec ji objevila v lékárníčce.

Našpendlila nohavice tak, aby jí sahaly jenom na nárt. Pak si vzpomněla na boty. Očividně byly navržené pro muže – objemné a ošklivé, jaké nosí dozorci nebo učitelé matematiky. Měly příliš široký podpatek, a třebaže pořádně utáhla tkaničky, stále z nich mohla kdykoli vyklouznout.

Kate to ignorovala, protože problémy hodlala řešit jeden po druhém. Nejprve je třeba pořádně zkrátit kalhoty. O pudchýře na nohou se bude starat později. S pomocí špendlíků provedla ještě několik úprav a lem nohavic sahal těsně nad tkaničky bot.

„Dobrá práce.“ Dovolila si úlevný úsměv. Potom zahledla svůj obraz v zrcadle a ohromením ztratila řec.

Vypadala jako nový druh kentaura – nahoře byla ženou a od pasu dolů mužem. Kdyby ji pohled na sebe tak nedráždil, zasmála by se mu.

Kate se odvrátila od zrcadla a oblékla si nepoddajnou tmavě modrou košili. Také byla příliš velká. Límcem ji škrábal do ušních lalůčků a náprsní kapsy měla v pase. Emblémy na rukávech se jí svezly na lokty. Zatřepala rukama nad hlavou, aby je osvobodila z dlouhých rukávů. Konečně se jí podařilo prostrčit ven jednu, a pak i druhou ruku. Rukávy si srolovala k zápěstím, takže to vypadalo, jako by si na ně navlékla dvě velké koblihy s otvorem.

Zavřela oči a slíbila si, že dnes ráno nebude brečet. Pláč si nechá na později, až se vrátí z práce.

„Zasměj se tomu,“ nabádala sama sebe. „Zasměj se, protože je to legrační.“

Zapnula si košili. Ruce už se jí netrásly. Možná je to opravdu legrační. Třeba za týden, za měsíc či rok bude druhým vyládat o svém prvním dni v práci, kdy si na sebe vzala tohle směšné oblečení, a začne slzet. Ne hrůzou, ale veselím.

Našla kovové svorky ve tvaru S, které měly na kalhotách držet opasek s výzbrojí. Ta však byla pro jeden příliš těžká. Kate musela poutky kalhot provléknout další opasek jako oporu pro ten první. Svorky si zahákla na bocích a snažila se nemyslet na to, jak bude vypadat za několik hodin, až jí neučastné nošení výzbroje začne působit hrozná muka.

„Nesmysl,“ zamumlala. „Budeš mít takové puchýře, že na tohle si ani nevzpomeneš.“

Vzala do ruky široký kožený opasek s výzbrojí. Vypadal, že nakonec bude držet. Protáhla ho přezkou a jehlu prostrčila poslední dírkou. Ujistila se, že kovové svorky na bocích se ani nehnou.

Snažila se nemyslet na Virginii Woolfovou, jak s kameny v kapsách kráčí do řeky se záměrem spáchat sebevraždu.

Na opasek si připevnila svítílnu a pouzdro s pouty. Dozadu připnula vysílačku a na nárameník košile mikrofon. Ke kroužku na opasku si připnula přívěsek na klíče a kovovým okem prostrčila obušek. Následovalo pouzdro na zbraň. Zbraň.

Zbraň.

Kate v ruce potěžkávala ocelový revolver. Vyklopila válec a zatočila jím, až se měděné náboje slily v rozmazenou šmouhu. Jemně válec zacvakla na jeho místo a zastrčila revolver do pouzdra. Při manipulaci se zbraní si umazala ruce od oleje. Když zapínala kožený bezpečnostní řemínek na pouzdře, ujel jí po něm palec.

Zbraň jí kupodivu připadala nejtěžší ze všeho, co si připnula na boky. Na policejní akademii z ní vystřelila jen dvakrát. V obou případech myslela jenom na to, aby se co nejrychleji dostala z dosahu instruktora, který ji neustále osahával. Nebyla si jistá, zda revolver pořádně vyčistila. Rukojeť jí připadala mastnější, než měla být. Instruktor nebyl moc vstřícný. Povídal, že ženy nemají chodit ozbrojené.

Kate musela upřímně přiznat, že po dvou týdnech strávených ve společnosti žen ze svého kurzu jeho názor sdílí. Několik jejích spolužaček to s prací u policie myslelo vážně, ale mnohé se přihlásily jenom z legrace. Víc než polovina z nich projevila zájem o práci písátky, za niž dostaly stejný plat jako policistky v terénu. Jenom čtyři ženy z Katiny skupiny se ucházely o pozici strážnice.

Kate si dnes říkala, že možná měla dávat větší pozor v hodinách psaní na stroji. Nebo ve škole pro sekretářky či v kurzu pro úřednice právní kanceláře. Případně v mnoha dalších zaměstnáních, kterým se v minulosti neúspěšně pokusila věnovat. Potom v *The Atlanta Journal* objevila článek o policistkách, které podstupují trénink do motocyklových hlídek.

Motocyklových hlídek!

Kate se zasmála své naivitě. Instruktoři střelby s velkou nelibostí učili ženy zacházet se zbraněmi, ale motocyklová divize ženy na motorkách zcela odmítala. Instruktor jízdy na motocyklu je ani nepustil do garáže.

Budík na nočním stolku cvakl, jak se na něm posunula čísla. Čas udělal další skok a na chodbě se ozvaly nové zvuky. Děvčata, která si budovala kariéru, vyrážela do práce. Bylo slyšet tiché hlasy, občasné smíchy a šustění nylonek o úzké sukni.

Jako poslední přišla na řadu čepice. Kate měla s pokrývkami hlavy svou zkušenosť. Na střední škole všechny holky chodily v kloboučku – většinou se jednalo o kastrůlky podobné těm, které nosila paní Kennedyová. Kate objevila jeden z leopardí kožešiny, který se hezky hodil k Dylanově písničce o právě takovém kloboučku. Připevnila si ho na hlavu odvážným způsobem a matka ji za trest poslala do jejího po-kaje.

Z policejní čepice by matku určitě ranila mrtvice. Byla tmavomodrá a stejně jako zbytek uniformy příliš velká. Měla široký okraj s kulatým zlatým odznakem uprostřed. Na něm se dokola táhl nápis *Police města Atlanty*. Uvnitř kruhu byl fénix povstávající z popela. *Resurgens*. Latinsky to znamená znovu vstávající.

Kate si čepici nasadila a podívala se na sebe do zrcadla.

Tohle zvládne.

Zvládne to.

KAPITOLA TŘETÍ

Lišák seděl v autě a kouřil cigaretu. Okna vozu byla pevně zavřená a prostor kabiny vyplňoval kouř. Lišák si vzpomněl na účinky slzného plynu, nikoli poprvé a určitě ne naposled. Nedalo se na ně zapomenout. Poměrně nevinný název látky skrýval skutečnost, že člověka po ní začne příšerně bodat v očích. Po pouhých dvaceti sekundách dojde k přílišné stimulaci nervů v rohovce. Následuje bolest, slzy, kašel, kýchání a temnota. Výcvikový tábor pro nováčky.

Lišák se společně s muži ze své jednotky díval, jak první cvičný tým dostává zásah plynem. Vystavení jeho účinkům mělo nováčky zocelit a připravit je na boj v džungli, ale místo toho je zlomilo. Dospělí muži ječeli jako malé holky. Snažili se vyškrábat si oči. Žadonili o slitování.

Lišák se díval, jak se svíjejí jako červi, a považoval je za idiota. Všichni dostali stejně instrukce. Jasné, bolelo to, ale stačilo, aby člověk počkal, až to přejde. Za půl hodiny byl zase v pořádku. Půlhodina nepředstavovala dlouhý časový úsek a dalo se to vydržet.

Potom přišel na řadu.

Oči mu zalily horké slzy. V plicích ho bodalo, jako by vdechoval jehly. Zpanikařil a padl na zem. Žadonil o slitování úplně stejně jako všichni ti červi před ním. Právě za to se nejvíce styděl. Ne za pláč a neschopnost dýchat, ale za to, že prosil o milost. Lišák o něco prosil jenom jedinkrát v životě. Tehdy mu bylo dvanáct a rychle pochopil, že žadonění vůbec nemá smysl, protože člověku stejně nikdo nepomůže a musí se spolehnout jenom sám na sebe. Dvanáctiletý Lišák se tedy zapřísáhl, že už nikdy úpěnlivě prosit nebude. Uplynulo sedm let a ocitl se ve výcvikovém táboře v nějaké díře a válel se po zemi s dalšími dvaceti pitomci jako ubohý, bezmocný červ.

Měl by na sebe být alespoň trochu hrudí za to, že nekvílel nejhlasitěji?

Jeden kluk z jeho oddílu po zásahu slzným plynem umřel. Hlavouni tvrdili, že měl nediagnostikované astma, ale kdo by jim věřil? Nejspíš na vlastních lidech zkoušeli nějaké nové složení, než žiravý plyn vypustili na válečné pole. Nestalo se to poprvé a ani naposledy. Válka byla jeden velký experiment. Za každou nesmyslnou tragédií stál nějaký chlápek s lejstrem v ruce.

Lišák měl také lejstra. Připevňoval si je na tvrdou psací podložku.

Podíval se na své záznamy.

05:46 Vyšla z domu. S nikým nemluvila.

06:00 Snídaně v bistru. Obvyklý stůl, obvyklá servírka. Dala si jedno vejce natvrdo, suchý toast a černou kávu. Přečetla si noviny. Nechala pětadvacet centů spropitného.

- 06:28 Šla opačným směrem od domu, po Čtrnácté ulici, obešla blok.
- 06:39 Zeptala se neznámého obchodníka, kolik je hodin.
- 06:51 Seděla na lavičce před bankou a zírala na nebe.
- 06:58 Vstala z lavičky a vrátila se do domu.

Co ted?

Lišák otevřel příhrádku na palubní desce a uviděl punčocháče, které si včera v noci přetáhl přes obličeji.

Její punčocháče.

Povaha jeho mise se měnila. Lišák to cítil. Jako by stál na koberci, který mu někdo pomalu podtrhává pod nohami. Už to zažil. Bude dělat jednu věc, ale vzadu v hlavě mu budou vířit představy dalších možností. Pak postačí, aby uhodil blesk a osvítí ho. Udeří ho do lebky a skrytý nápad najednou vykročí do popředí.

Možnosti jsou různé.

Lišák vytáhl dalekohled a vyhledal známé okno. Závěsy se rozhrnuly. Usmál se. Má to ale štěstí! Někdy tuhle chvíli promeškal, a když se podíval vzhůru, sevřel se mu žaludek. Netušil vůbec, jak dlouho jsou rozhrnuté a zda mu neuniklo něco důležitého.

Dneska ji ale viděl, jak je rozhrnuje.

Lišák si na papír poznamenal nový časový údaj – čtyři minuty od této chvíle. Věděl, že takhle dlouho potrvá, než se sledovaná vynoří venku. Nejprve musela přivolat výtah do příslušného patra a rychle v něm sjet do lobby. Další výtah ji svezl do garáže, kterou rychle prošla a panečku! – přesně po čtyřech minutách Lišák sledoval Kate Murphyovou, jak vyjízdí ven.

Bože, ta je krásná! Když jí do obličeje svítí slunce, člověk by skoro zapomněl na její nepěkné tajemstvíčko.

Stáhl okénko a vyvětral kouř. Podložku s popsaným papírem odložil na sedadlo spolujezdce.

Potom za Kate vyrazil.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Terryho zlost vyvolala v autě nízký tlak. Maggii připomněl pocity, které mívá těsně před příchodem tornáda. V hlavě jí tepalo a jako by jí zhoustla krev. Vlasy vzadu na krku se jí ježily.

Měli by si umět promluvit o tom, co se stalo Donovi a Jimmymu. Když spolu dva policajti jedou v autě, je úplně normální, že se baví o případu a probírají další kroky, aby dostali vraha před soud. Jenže Terry Maggii nepovažoval za policistku a Maggie ve strýci v žádném případě neviděla důvěrníka. Oba tedy ponuře zírali z okna a své myšlenky si nechávali pro sebe.

Terry kromě toho v tuhle chvíli určitě vůbec nemyslel na spravedlnost. Neuvažoval o událostech dnešního rána, ale nejspíš myslel na zabijáka policajtů, kterému před nějakou dobou prošla vražda.

V lednu někdo jednou ranou do hrudníku zastřelil detektiva Dukea Abbotta, který ve dvě hodiny ráno seděl v zaparkovaném autě za motelem poblíž Morelandovy třídy.

Dukeův partner byl v motelu a místo služby tam provozoval to, co se u atlantského policajta v tuhle dobu dalo očekávat. Duke byl běloch. Svědci viděli z místa činu odcházet černocha. Když se ve stáncích objevily první ranní noviny, město už připomínalo rozbušku připevněnou k tisícovce náloží dynamitu.

Tři dny po vraždě znali jméno podezřelého. Edward Spivey byl drogový dealer střední kategorie, který v blízkosti motelu pásl holky. Dva svědci ho viděli odcházet z místa činu. Jeden tvrdil, že Spivey do kanálu hodil zbraň; druhý, že měl na košíli krev.

Terry velel týmu, který našel jak zbraň, tak zakrvácenou košíli. Několik dnů převraceli město vzhůru nohama a hledali Spiveyho. Podezřelý však byl mazanější, než předpokládali. Místo útěku se sám udal a na schodech před policejní stanicí uspořádal setkání s novináři. Vykřikoval, že je nevinný. Tvrzel, že důkazy jsou falešné a svědci podplacení. Najal si drahého právníka ze severu a poskytl rozhovor každému reportérovi, který se objevil ve vězení. V podstatě provokoval město, aby ho poslalo na elektrické křeslo.

Za normálních okolností by to představitelé Atlanty ochotně udělali, ale v období mezi vraždou Dukea Abbotta a soudem s Edwardem Spiveym se Atlanta radikálně změnila. Nově zvolený starosta byl černoch a dodržel slib, že v místní správě nastolí rozmanitost. Člověk to mohl považovat za dobré, anebo zlé – podle toho, jak se na věc díval. Před touto změnou by černocha obviněného z vraždy bílého policisty okamžitě popravili. Teď však porota složená ze samých černochů Edwarda Spiveyho osvobodila. Následná roztržka mezi policií a kanceláří okresního prokurátora mezi oběma

aktéry vytvořila propast, vedle níž Grand Canyon vypadal jako trhlinka v chodníku.

Kdyby Maggie měla hádat, řekla by, že Terry v tuhle chvíli myslí jenom na to, jak zařídit, aby se vrah Dona Wesleyho vůbec nedostal do soudní síně.

Auto sebou cuklo, když Terry odbočil vlevo na parkoviště kousek od policejní centrály. Zaparkoval na svém obvyklém místě. Maggie se pohybovala v souladu se strýcem – Terry zařadil zpátečku a vypnul motor, ona vzala za kliku a vystoupila z vozu. Na okamžik pocítila úlevu, ale potom zjistila, že stojí proti hradbě sestávající ze samých Terryho kopií. Muži měli stejně nakrátko ostříhané vlasy a tytéž husté kníry. Z malých čilých oček jim sršela stejná zlost. Všichni Terryho kamarádi nosili jména jako Bud, Mack nebo Red a povídali si o starých dobrých časech asi tak, jako kazatelé mluví o nebesích. Všichni měli několik bývalých manželek, rozhněvané milenky a dospělé děti, které s nimi odmítaly komunikovat. Ještě horší bylo, že se ve službě chovali úplně stejně jako Terry. Vždycky věděli všechno nejlépe. Zásadně neposlouchali nikoho mimo jejich okruh. V kotníkových pouzdrech nosili zbraně na jedno použití. V šatnících skrývali hábity Ku-klux-klanu.

Pokud si Maggie vzpomínala, Terryho kamarádi se neučtěly motali kolem jejich domu. Ne kvůli Terrymu, ale kvůli Jimmymu. Chodili na všechny jeho zápasy. Objevovali se na trénincích a dávali trenérovi rady, o které nikdo nestál. Podstrkovali Jimmymu peníze, aby mohl jít na rande. Kupovali mu pivo dřív, než podle zákona směl pít. Když mu protihráč zmasakroval koleno, odvezli ho se vší parádou do nemocnice.

Maggie se domnívala, že když jejich hrdina musel ukončit fotbalovou kariéru, přestanou ho obdivovat. Zdálo se však, že Jimmyho mají radši mezi sebou, než aby se dívali, jak побíhá po hřišti. Když dokončil policejní akademii, jeho kolegové zaplnili první dvě řady v auditoriu a provolávali mu slávu. Všichni ho milovali jako vlastního syna. Učili ho, vyprávěli mu příběhy a nabízeli rady.

Někdy, když se dostatečně opili, Maggie dokonce směla poslouchat.

„Hele!“ Jett Elliott udeřil pěstí do střechy vozu. Byl tak opilý, že sotva stál na nohou. „Tomudletomu to teda neprojde. Jasný?“

„To víš, že ne.“ Mack McKay vzal Jetta kolem ramen a podepřel ho. „O to už se postaráme.“

Ozvalo se souhlasné mručení. Mezi muži kolovala placatka. Maggie si na rameno zavěsila kabelku, ale nemohla nikam jít. Hradbě z Terryho kopí se podařilo zatarasit jí cestu a zcela ji ignorovat.

Les Leslie se opřel o auto. „Šéf už zavolal do Kalifornie. Je mezi náma sice tříhodinovej časovej rozdíl, ale sezenou někoho, kdo ho nespustí z očí.“

Mluvil o Edwardu Spiveym. Po soudním přelíčení se přestěhoval na opačnou stranu kontinentu, ale nikdo nevěřil, že tam zůstane dlouho.

„Měli bysme tam zaletět sami,“ řekl Red Flemming, „a dát mu co proto.“

Terry zabouchl dveře auta. „Myslís, že nám dovojej vzít do letadla oprátku?“

„V kufru mám dvě.“ Jett se natáhl po placatce.

Mack ho odstrčil. „Jdi do prdele!“

Jett mu to oplatil. „Jdi si tam ty!“

Maggie jejich poštuchování využila a vyrazila směrem k ulici. Nechtěla být u toho, až se dostanou do ráže.

Red k ní napřáhl paži a zastavil ji. „Je Jimmy v pořádku?“
Přikývla a zhodnotila možnosti úniku. „Ano.“

„Dorazí sem,“ podotkl Terry. „Nechtěl zůstat doma.“

„To je taky správný.“ Les Terrymu podal placatku. „Dáme se do toho dneska?“

„To si piš.“ Terry si pořádně lokl. „Toho hajzla dostanem do hrobu, nemám pravdu?“

„To teda máš.“ Jett Terrymu vytrhl placatku z ruky. „Tenhle šmejd k žádnýmu soudu nepude. Šoupnem ho rovnou do hlíny.“

Ozvalo se další souhlasné mručení. Maggie se pokusila vyklouznout Redovi.

„Jima z toho musíme vynechat,“ zamumlal si Red pod vousy. Všichni ho slyšeli a souhlasně přikyvovali. Maggie se rozčílila a zároveň žárlila. Do posledního muže byli ochotni položit za Jimmyho Lawsona život.

„Nepospícháš někam?“ zeptal se Terry.

Maggie si uvědomila, že mluví s ní. Nepocítila obvyklý impuls udělat přesný opak toho, co jí strýc říká. Vykročila k ulici. Byla ráda, že od nich bude mít pokoj.

Úleva netrvala dlouho. Tihle chlapci jí nikdy pokoj nedají. Na parkovišti vjízděl černý cadillac. Jedno okno se otevřelo a objevil se Bud Deacon, který rukama svíral volant. Vedle něho seděl Chip Bixby. Ze všech Terryho kumpánů vypadal nejhůř. Oči měl podlité krví a podivně mu zmodraly rty. Nejspíš to způsobilo jeho nadměrné kouření. K Maggi se nechoval tak urážlivě jako ostatní Terryho kamarádi. Což mnoho neznamenalo.

Maggie předešla jeho otázce. „Jimmy je v pořádku a přijede sem.“

„To není dobrý nápad,“ řekl Bud. „Mělas mu říct, ať zůstane doma.“

Málem se zasmála. „Myslíš, že mě poslechne?“

„Zavři tu svoji chytrou klapačku, než to udělám za tebe,“ varoval ji Bud. „Je to tak moc, když chcem, abys stála při svým bráchovi?“

Maggie se kousla do rtu, aby mu otevřeně neřekla, co si myslí.

„Bude to pro něj těžký,“ poznamenal Chip vážně. Zastřelený Duke Abbott byl jeho partner a Chip se v době jeho smrti nacházel v motelu. Také seděl za osvobozeným Edwardem Spiveym. Museli ho držet dva asistenti, aby po něm neskočil. Kdyby mu jeden z nich nesebral zbraň, nejspíš by ted čekal na popravu.

„Jimmy ví, že není sám,“ poznamenala Maggie.

„To je fuk,“ oponoval Chip. „Když se ti stane něco takovýho, do konce života se cejtíš sám.“

Maggie nevěděla, co má říct. Chipa znala hodně dlouho, ale o svých pocitech se spolu nikdy nebavili.

Chip si to zřejmě také uvědomil. „Jedem!“ nařídil Budovi.

Maggie sledovala, jak auto vjízdí na parkoviště. Znovu přidala do kroku. Nechtěla myslit na plány, které kují Terry a jeho kamarádi. Jako policistka měla povinnost dohlížet na dodržování zákonů, ale udávat jiné policisty se jí nechtělo. Kromě toho tihle muži byli detektivové a Maggie jenom strážnice. Navíc žena. Nikdo by jí nenaslouchal, a i kdyby ano, pokud by se o tom nepsalo v novinách, nevěnovala by se tomu žádná pozornost. Jediné, co Maggie může udělat, je

zvládnout své momentální povinnosti. Zrovna teď se musí připravit do práce.

Šla přes ulici a přitom se přehrabovala v kabelce. Polovinu místa v tašce zabírala vysílačka podobná cihle. Připnula si ji dozadu na opasek a kroucenou šňůru připojila k náramennímu mikrofonu. Zkontrolovala knoflíky na vysílačce. Byly tam dva – jedním se regulovala hlasitost a druhý sloužil k ladění signálu. Maggie je dokázala nastavit i ve spaní.

Hotovost z peněženky si přendala do přední kapsy kalhot. Do levé náprsní kapsy uložila dvě propisky a malý záZNAMník a do pravé bloček. Do zadní kapsy kalhot zastrčila pepřový sprej a světlou rtěnku. Ani jedno nevyfasovala, ale každé děvče se potřebuje nějak chránit.

V kabelce zůstala knížka v brožované vazbě, drobné, tmavší rtěnka, pudr, řasenka, tvářenka a tužka na oči. Maggie v práci líčidla nepotřebovala, ale chtěla je uchránit před Lilly.

Když vstoupila na chodník, vlasy jí rozcuchal vánec. Pronikavá bolest v koleně ustoupila. Už jí nepřipadalo, že každou chvíli upadne, koleno jen o sobě dávalo vědět. Jak jen Jimmy zvládá žít s bolavou nohou? Netušila, jak se její bratr vyrovnává i s mnoha dalšími věcmi.

Jimmy ohledně střelby buď lhal, nebo si před odchodem z nemocnice pořádně vycistil zbraň. O druhém vysvětlení však pochybovala. Vždyť si ani pořádně neumyl obličeji! Mnohem pravděpodobněji z revolveru vůbec nevystřelil.

V tom případě by ji zajímalo, o čem dalším bratr lže. Opravdu se Střelci zasekla zbraň? Maggie na střelnici nebyla nováčkem a věděla, jak to vypadá, když se to člověku stane. Jí samotné se zbraň také zasekla a viděla to i u druhých. Vždy-

ky to vypadalo stejně. Člověk stiskl spoušť. Nic se nestalo. Stiskl ji znova, možná dokonce několikrát, než přijal skutečnost, že zbraň se zasekla. Bylo to stejné jako s přičichnutím ke zkaženému mléku nebo ochutnáním příliš ostrého jídla. Člověk vždycky musel pokus alespoň dvakrát zopakovat. Naopak nikdo neuvěří tomu, že něco není v pořádku.

Maggie se zastavila a podívala se na hodinky. Když vteřinovka ukázala na dvanáctku, v duchu si prošla Střelcův postup.

Obejít roh, namířit, vystřelit na Dona Wesleyho. Stáhnout ruku. Zamířit, stisknout spoušť. Nic. Znovu stisknout spoušť. Rozběhnout se.

Trvalo to pět, možná šest sekund. Tedy v případě, že Střelec ani na okamžik nezaváhal a okamžitě zamířil, třebaže Jimmy se ve chvíli, kdy Don padl k zemi, určitě hýbal.

Maggie zase vykročila vpřed. Sekunda trvala déle, než si většina lidí myslí. Mrknutí oka trvá asi tři sta milisekund. Nádech a výdech zabere kolem pěti sekund. Průměrný střelec dokáže tasit zbraň v necelých dvou sekundách.

Jimmy Lawson byl jedním z nejlepších střelců v divizi. Bez problémů by dokázal během pěti, šesti sekund zabít člověka.

Maggie zahnula za roh a málem vrouzila do policisty s tma-vou pletí v příliš těsné uniformě. Vypadal jako čerstvý rekrut. Okamžitě vymrštil ruce vzhůru, což bylo další znamení, že je nový.

„Dejte se další ulicí vlevo. Centrála je na levé straně, asi v půlce ulice,“ řekla mu.

Prsty si brnkl o čepici. „Děkuju, madam.“

Maggie pokračovala po chodníku. Muž přeběhl ulici a šel před Maggií po druhé straně. Zapomněla, že z akademie prá-

vě vyšla další skupina absolventů. Na první nástup do práce si nováčci nemohli vybrat horší den. Stávající policisté se budou muset nejen vypořádat s následky vraždy Dona Wesleyho, ale budou muset ještě zvládnout zmatené nováčky, kteří se jim budou plést pod nohama. Pokud se dalo soudit podle minulých zkušeností, většina z nich stejně do půlky týdne odpadne.

Místo aby zahnula vlevo na Hlavní třídu, pokračovala stále rovně kolem dvou bloků. V bistro Dobrota se podávalo zásadně jídlo bez chuti a slabá káva, ale jeho umístění zajišťovalo stálou klientelu. Uvnitř bylo prázdro, jenom vzadu seděly dvě zákaznice. Jedly tu, jenom když byly v práci. Nástup do služby začínal až za čtyřicet minut.

„Je Jimmy v pořádku?“ zeptala se servírka.

„Má se skvěle. Dík za optání.“

Maggie pokračovala dozadu. Na kulaté pohovce se valovaly dvě spoře oblečené ženy. Měly roztrhané punčochy, takřka neviditelné minisukně a blondaté paruky. Jejich obličeje pokrýval tlustý nános líčidel. Takové požitky skýtala práce v civilních šatech. Tyto policistky patřily k novému oddílu pro potírání prostituce, který se zaměřoval na zákazníky lehkých žen. Podle všeho to však byl jenom výnosný projekt na ochranu bohatých bílých bankéřů před vězením.

Na Maggii přes cigaretový kouř mrkla Gail Pattersonová. Její hluboký, nosový jihogeorgijský přízvuk skvěle doplňoval její převlek. „Přišla ses pobavit, krásko?“

Maggie se zasmála. Doufala, že nezrudla, ačkoli jí nejspíš hořely tváře. S Gail strávila první rok služby. Hlídkovaly spolu v autě. Služebně starší policistka byla nevrlá, zlomyšlná a nepochybně i nejlepší učitelka, jakou kdy Maggie měla.

„Musím jít.“ Druhá žena do sebe hodila sklenici pomerančového džusu. Jmenovala se Mary Petersenová a Maggie ji znala jenom z doslechu. Byla rozvedená a líbili se jí policajti. Tohle se samozřejmě říkalo o všech ženách v policejním sboru. Prý se do služby přihlásily proto, že mají spadeno na poldy. Maggie tedy nevěděla, jak je to dopravdy.

Mary vyklouzla z boxu a vinylová sukně, kterou měla na sobě, zaskřípala. „Je Jimmy v pořádku?“

„Jo, je.“

„Fajn. Řekni mu, že na nás se může kdykoli spolehnout.“ Poplácala Maggii po rameni a odešla.

Gail mávla směrem k prázdnému místu. „Oraz si trochu, holčičko.“

„Díky.“ Maggie z opaskuodepnula vysílačku a posadila se. Sedadlo bylo ještě teplé. Zabořila se do měkké pěny. Na jednou se jí začaly zavírat oči a tělo se postupně uvolňovalo. Od chvíle, kdy doma vešla do kuchyně, cítila napětí.

„Vypadáš stejně unaveně, jako se já cítím,“ řekla Gail.

„Uznávám, že máš pravdu,“ připustila Maggie. „Sluší ti to.“

Gail se zasmála a vypustila z úst kouř. „Ty jedna lhářko!“

Maggie *opravdu* lhala. Gail vypadala jako stará děvka a oblečení, které musela nosit do práce, za to mohlo jen časťečně. Bylo jí dvaadvacet a na kůži se jí objevovaly vrásky. Její příliš černé vlasy nepůsobily přirozeně. Měla povislé tváře a ztěžklá oční víčka. Od neustálého zkoumání okolí se jí mezi obočím utvořila hluboká rýha.

Když se Gail něco nelíbilo, dokázala rozpoutat hotové peklo. Její hrozné výbušnosti se všichni báli. Uniformu oblékla ještě v době, kdy policie nedostávala federální granty na podporu zaměstnávání žen. Zuby nehty bojovala o to, aby

mohla pracovat v civilu. Patřila ke staré gardě, k Terryho skupině, a jako všichni ostatní se velice bála, aby nepřišla o svou pozici.

„Jak je na tom Jimmy ve skutečnosti?“ zeptala se Gail.

Maggie jí po pravdě odpověděla: „Netuším. Vůbec se mnou nemluví.“

„To zní pravdivě.“ Gail v jedné ruce držela cigaretu a v druhé vidličku, již zabodla do komínku palačinek. „Už jsi pozvala souseda na rande?“

Maggie do bistra nepřišla proto, aby se bavila o svých bídých vyhlídkách na schůzku. „Co se povídá o té střelbě?“

„Že vrah nedostane šanci odejít od soudu jako svobodný člověk, jako se to povedlo Edwardovi Spiveymu.“

„A kromě toho?“

Gail si ji pozorně prohlížela. Chvíli žvýkala, pak potáhla z cigarety a žvýkala dál. Nakonec se zeptala: „Znalas Dona?“

„Vlastně ne. Byl to Jimmymo kamarád.“

Gail pomalu vydechla. „Já jo.“

Maggie čekala, co bude následovat.

„Svým způsobem byl roztomilej.“ Gail se zadívala do dálky. „Na debily, kteří se dokážou chovat slušně, si musíš dávat velkýho bacha.“

„Debil se pořád chová jako debil.“

„Mluví z tebe mládí.“ Gail odložila vidličku. „Tahle práce tě změní, zlato, ať se ti to líbí nebo ne. Když celý roky dáváš chlapům co proto, nechce se ti vracet domů k někomu, kdo tě poslechne na slovo.“ Mrkla na Maggi. „Protože poslouchat chceš ty.“

Jediné, k čemu se Maggie chtěla vracet, bylo ticho a čisté prádlo.

„Vedle hodnýho chlapa začneš ztráct sama sebe.“ Gail najednou přepadla melancholie. „Všichni jsou nejdřív silný a klidný a pak jednoho dne – a nemusí to nutně být den, stačí jedna nebo dvě sekundy – se projeví jejich roztomilá stránka a,“ luskla prsty, „jsi v háji.“

Maggie připadalo, že nějak pomalu chápe. „Tys Dona *zna-la.*“

Gail pokrčila rameny. „Když jsi s ním zůstala o samotě, nebyl tak hroznej.“

Maggie se pokoušela seškrábnout ze stolu zaschlou ka-pičku sirupu. Gail vždycky obdivovala. V práci se jí dařilo a měla milujícího manžela. Přesně takhle si Maggie představovala úspěšnou policistku.

„No tak, děvče, nebud' ze mě zklamaná.“

„Nejsem,“ zahala Maggie.

„Víš, že Trapiče miluju.“

Maggie se usmála. Gail manželovi přezdívala Trapič.

Gail si povzdechla a vyfoukla sloupec kouře. „Vůbec ho nevidím. Když už se sejdeme, tak se jenom hádáme kvůli penězům a kvůli tomu, kterej účet se má zaplatit nejdřív. Nebo co uděláme s manželem my sestry. Je to hroznej flákač. Případně jak dlouho ještě můžem odkládat chvíli, kdy se k nám bude muset nastěhovat Trapičova matka.“ Vlažně pokrčila rameny. „Někdy je docela úleva být s někým, kdo tě chce jenom na jedno.“

„To je tvoje věc. Nemusíš mi to vysvětlovat.“

„Jasně, že nemusím.“ Gail sáhla do kabelky a vytáhla z ní placatku. Všechny vyšší šarže u sebe nosily alkohol. Maggie sledovala, jak si Gail dvakrát pořádně přihnula. „Jéžiš, jak já nesnáším, když ty hodný umřou. Bojovali v té podělaný vál-

ce a vrátili se jenom proto, aby je v nějaký uličce oddělal jinej Američan.“

Maggie uvažovala, u kolika stolů se snídaní bude muset posedět, než dostane otevřenou odpověď. „Co se povídá o té střelbě?“ zopakovala.

Gail se podívala na servírku a pak odpověděla: „Ta jeho hipísácká holka... Jak se jmenuje – Pocahontas? Udělala v nemocnici scénu.“

Maggie se s tou ženou jednou setkala. Měla hnědou kůži a havraní vlasy, které si splétala do dlouhého copu. „Jak se o vraždě dozvěděla?“

„Ze snímače hovorů. Don měl jeden v bytě.“

„Nevěděla jsem, že spolu žili.“

Gail se zasmála. „On taky ne.“

Maggie se k ní přidala, ale jenom proto, aby odlehčila povídnu situaci. Parafrázovala Terryho slova. „Toho, kdo to udělal, každopádně chytí. Pět mrtvých policajtů. Člověk nedokáže pořád unikat.“

„Někoho určitě chytnou.“

Maggie po ní nezádala vysvětlení. V minulosti se vyrojily otázky ohledně toho, jak přesně Terry přišel k odhozené zbrani a zakrvácené košili, které spojovaly Edwarda Spiveyho s vraždou Dukea Abbotta. Případ přitom měl šanci obstát u soudu i bez těchto důkazů. Většina porotců však naneštěstí pocházela z atlantských ghett. Příliš často byli svědky toho, jak policisté zfalšovali důkazy, takže nevěřili, že tentokrát se možná skutečně postupovalo podle předpisů.

„Každopádně.“ Gail z placatky trochu ulila do hrnku s kávou. „Zburcovali lidi ze všech zón. Všichni dělaj přes čas. Nikdo nesmí jít domů, dokud to neskončí.“

„Všichni?“ Maggie si vůbec nedokázala představit, kolik to bude stát. „Tohle nedělali ani kvůli Dukeovi.“

„Duke byl jinej případ.“

„Byl policajt stejně jako Don.“

„Nehraj si na slečnu Diskrétní, zlato. Dobře víš, že to není to samý. Duke se ve špatný chvíli ocitl na špatném místě. A synovec Terryho Lawsona málem dostal dvě rány do hlavy.“

„Dvě?“

„Říká se to na stanici.“ Gail si ze strany ukázala na hlavu. „Don měl jednu díru tady.“ Přesunula prst k tváři. „A druhou tady.“

Maggie uhodla, že si obě myslí totéž. „Tam se netrefuje snadno.“

„Úplně stačí zasáhnout jedno z těch míst. Ale dvě, z takové dálky a s levnou jednorázovkou – to je opravdu heroickej výkon.“

„Střelec má jiný styl,“ řekla Maggie. „Ti ostatní dostali jednu ránu do čela. Z bezprostřední blízkosti je popravil.“

Gail se na ni pozorně zadívala. „Podle tebe to udělal Atlantský střelec?“

„Podle tebe ne?“

„Střelec pořád někde číhá. Dvakrát za sebou jsme se mohli přetrhnout a bylo to na houby. Ta dnešní vražda – kluci byli v nějaký uličce, když to Don kupil. Zrovna jako ostatní čtyři oběti.“ Gail pokrčila rameny. „Co já vím? Mohla to být jenom bláznivá souhra náhod.“

„Jistě.“ Jedna z prvních věcí, které Gail Maggii řekla, bylo to, že náhody neexistují.

„Slyšelas o těch pneumatikách?“ zeptala se Gail.

„Proříznul jim je.“

Gail strčila prstem do zapalovače, který se s cvakáním roztočil na desce stolu. „Znám jednu holku z dispečinku a ta tvrdí, že jí to neoznámil.“

„Jak to myslíš?“

„Jimmy nenahlásil kód šedesát tří.“ Padlý policista. Tenhle kód se obvykle použil, když došlo ke zranění policisty. Gail pokračovala: „Dispečink vůbec nevěděl, že Don je zraněj, dokud jim nezavolal doktor z Gradyho nemocnice a neřek jim, že je mrtvej.“

Maggie sklopila hlavu. Vysílačka jí ležela vedle nohy. Nosili ji u sebe všichni členové policejního sboru. Policistky v civilu, jako byla Gail, ji schovávaly do kabelky. Pochůzkáři ji měli připevněnou vzadu na opasku. Vysílačky byly nemořitné, tlustší než brožovaná knížka a těžké jako balení ztuženého tuku na pečení. Jejich plastový obal měl velice ostré hrany. Když si člověk chtěl sednout, buď si vysílačku odepnul, nebo seděl na okraji židle, aby si neprobodl záda.

„Možná se ocitli v místě, kde není příjem,“ řekla Maggie. Po celém městě se nacházela hluchá místa, kde vysílačky nefungovaly. „Byli ve Whitehallské ve Five Points. Tam není vždycky dobré pokrytí.“

Gail povytáhla obočí. V té oblasti pracovala a věděla, kde vysílačky nefungují.

Netušila však to, co si Maggie najednou uvědomila – na Jimmyho opasku vysílačka ráno chyběla. Úplně jasně to viděla před sebou. Byly tam klíče, obušek, pouta a revolver.

Ale vysílačka ne.

„Hele, žabko.“ Gail poklepala zapalovačem na desku stolu. „Vnímáš mě?“

Maggie se podívala na hodinky a uvažovala o svém před-

chozím experimentu. Pět sekund. To byla dlouhá doba. Dokonce delší, pokud Don dostal dva zásahy. Jimmy měl možná sedm, osm sekund na reakci. Anebo také ne.

Gail opět poklepala na stůl. „Tak já si tu povídám snad jenom sama pro sebe!“

Maggie zvedla hlavu. „Kde jsi včera pracovala?“

„Ve Five ne, jestli se ptáš na tohle. Měla jsem volno. Tohle je na dnešek.“ Gail ukázala na svůj sporý oděv. „Jsem návnda pro zákazníky. Zóna dvě a tři zapůjčily auta, do kterejch seberem pasáky. Doufaj, že jim překazej obchody.“

„To by mělo vylákat práskače z úkrytu.“

„Jo, ale kdy?“ Gail naposledy potáhla z cigarety a típla ji. „Je to jenom ztráta času. Zrovna jako vypsání odměny. Už máme milión vodítek z posledních dvou vražd. Ženský nám kvůli pěti tisícům babek choděj udávat svý manžely a kluky.“

Maggie se už tolíkrát pustila po falešné stopě, že chápala pravdivost Gailiných slov. „Proč je podle tebe uzavření ulic jenom ztráta času? V případě Edwarda Spiveyho to fungovalo.“

„Opravdu?“

Maggie pokrčila rameny. Terry s použitím této taktiky z jednoho udavače vypáčil Spiveyho jméno. Musela být k něčemu dobrá.

„Nastíním ti, jak to je,“ řekla Gail. „Hledáme šlapku, která včera v noci ve Five Points něco viděla. Doufáme, že nám třeba prozradí nějaký jméno.“

Maggie přikývla.

„Takže první den naši kluci strčej každýho pasáka, kterýho chytnou, za katr. Když zavřou pasáky, holky budou celej den fetovat a vyspávat.“

Maggie znova přikývla. Přesně to se stalo posledně.